

A kötetben szereplő képek hívták életre a verseket. Hogyan?
Elmondom.

Az absztrakt miniatűrök szembenéztek velem sorra, s azt
kérdték: mit látsz bennem?

Én pedig versekkel válaszoltam. Összekacagtam a bohókás
felhőkkel, virágokkal, dzsinnekkkel, vagy kimondtam azt,
amitől - valljuk meg - egyformán félünk: az elmúlás, a halál,
a fájdalom szavait.

Úgy érzem, mindkettő nagyon fontos: az együtt nevetés, és
a félelmek néven nevezése is. Ettől volt jó a játék. Hogy volt
kivel megosztani a képekbe rejtett titkokat.

Próbáld ki te is, kedves Olvasó! Nézd meg a képeket, és
válaszolj nekik! Mert úgy érzem, az én versem csak egy a
végtelen számú megfejtés közül.

(Mersdorf Ilona)

Absztrakt miniatűrök

Horváth Piroska - Mersdorf Ilona

Horváth Piroska
Mersdorf Ilona

Absztrakt miniatűrök

**Horváth Piroska
Mersdorf Ilona**

Absztrakt miniatűrök

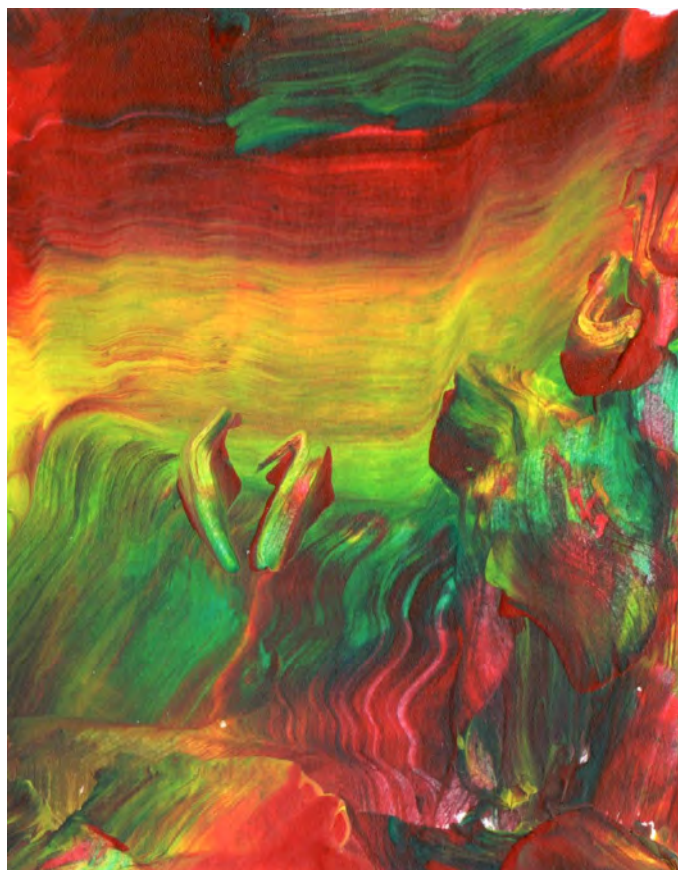
2014

misztérium

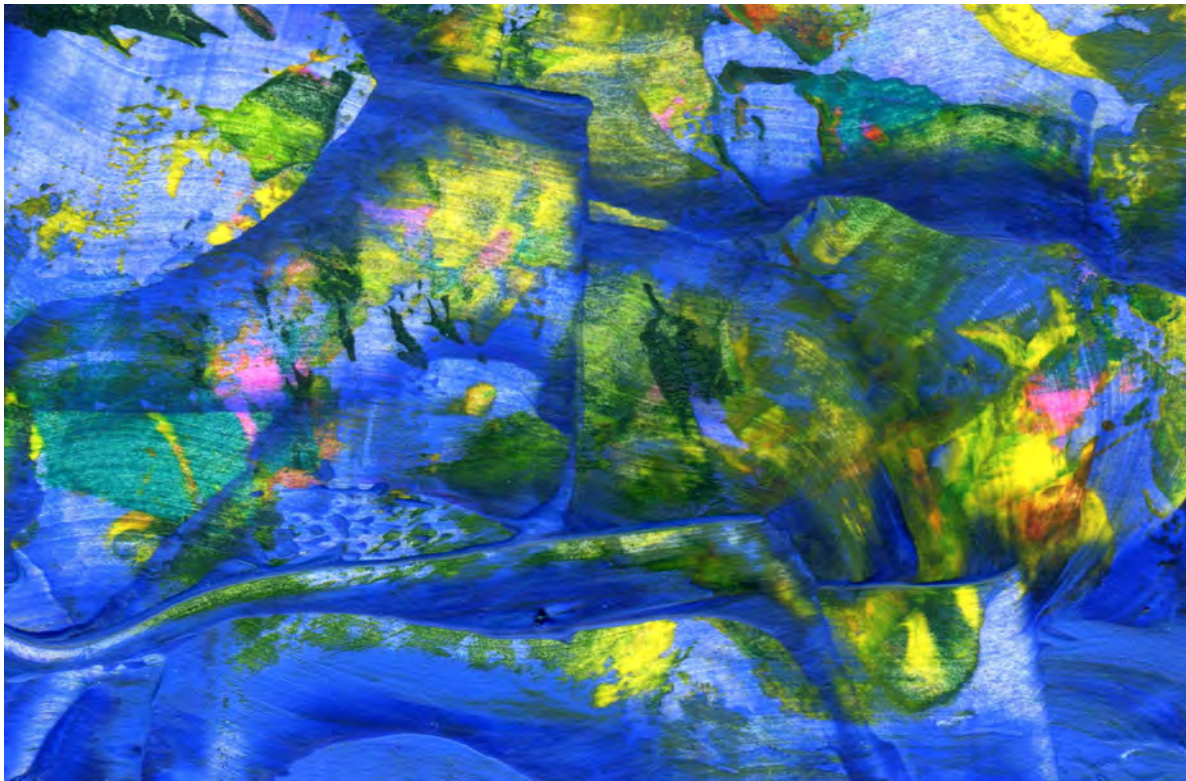
a forrásnál
egy árnyalak
kinyújtott karján
fénypalást

testét vízsugár
fürdeti
lelke
az égbe száll

őszi kikerics

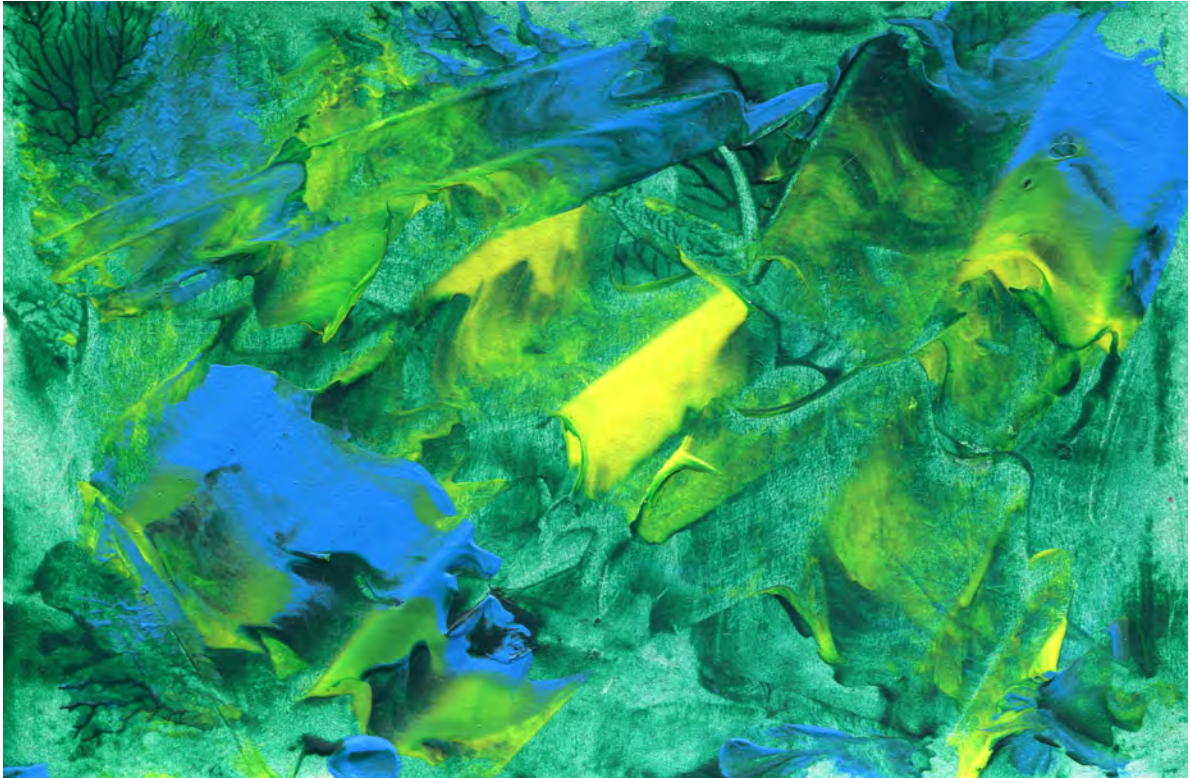
lila fáklyái nem melegítik
már fel az elmúlt nyarat
szememben borongó köd
a pusztuló világ képe marad

fosszíliák

kéken izzó
kövekbe zárt
sárga fény
szem-magok

vízerek
fák napok
életek
feszítik szét
a mélyt

merülés

felgyűrődik a fény
tükördarabok hullnak alá
a végtelen
kék zöld
élő vagy halott

korall
amiben az élet
kövé fagyott

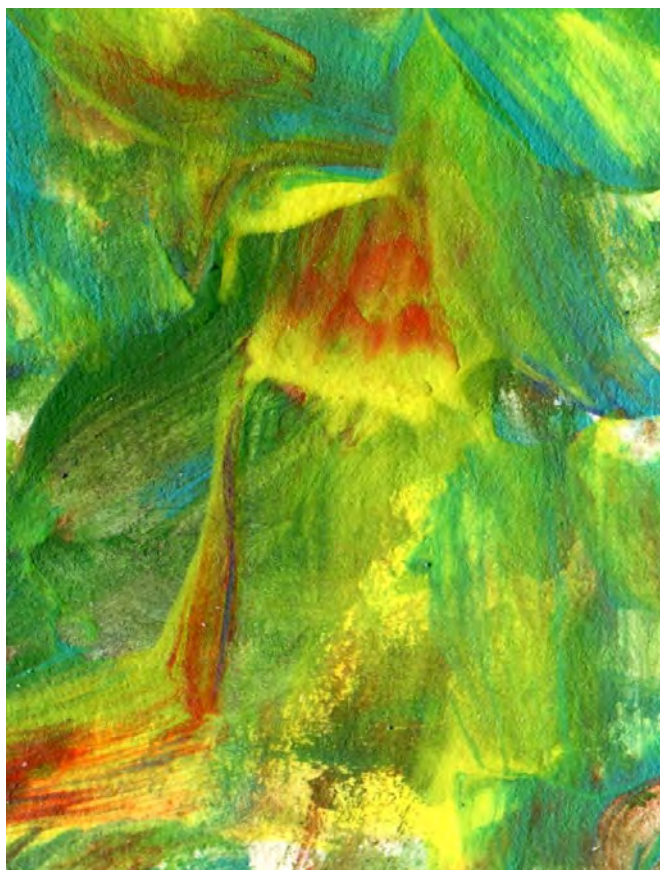

sivatag

meghalt az erdő
teste halott arany

fehér madár a lelke
mely félve száll

siratóasszonyok
tűzben aszott kezére

dzsungel

az őserdő
dús haját fésüli
piros fülbevalója
jól áll neki

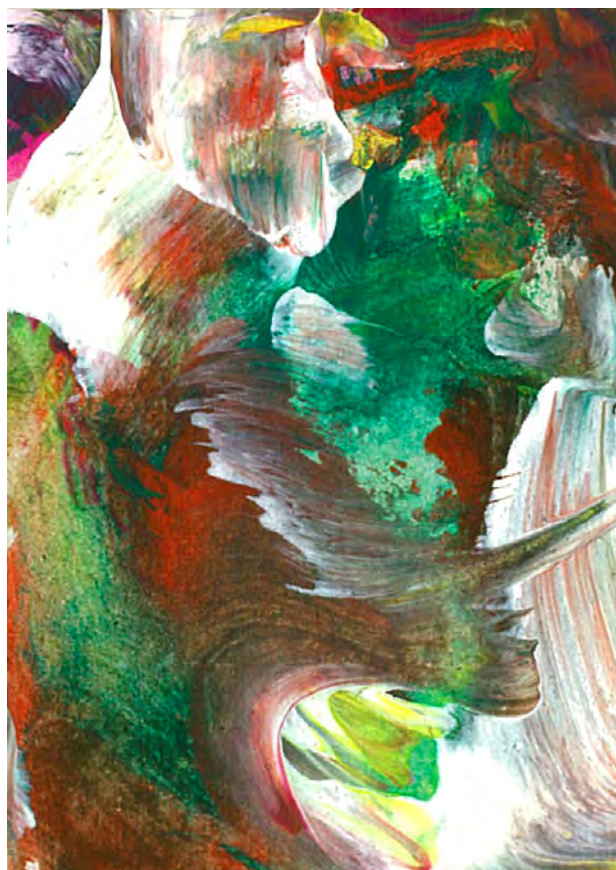
karácsonyi angyal

a
fa
belopta
már az erdőt
a piros díszek az ünnepet
bomlik a sok színes papír
a
fehér
angyalszárny elsuhan

requiem

elégtem
megfagytam
koromként
jégvirágként
a múlt kútjába hulltam

furcsa világban

lent béka bújik
fent lóg a lajhár
szárnyat növeszt
a csiga-királylány

nincs békalencse
de zöldek a fák
jóllakhat
az egész
díszes társaság

körforgás

zuhanó-röppenő
kigyúló-elhaló
tűzcsóva-angyalok

vágytalan álmodó
maguk-marcangoló
fekete démonok

őskáosz

reped a fém és hasad a mag
a mély tava kristállyá fagy

millió év s egy zöld csíra
vizet fakaszt s kihajt újra

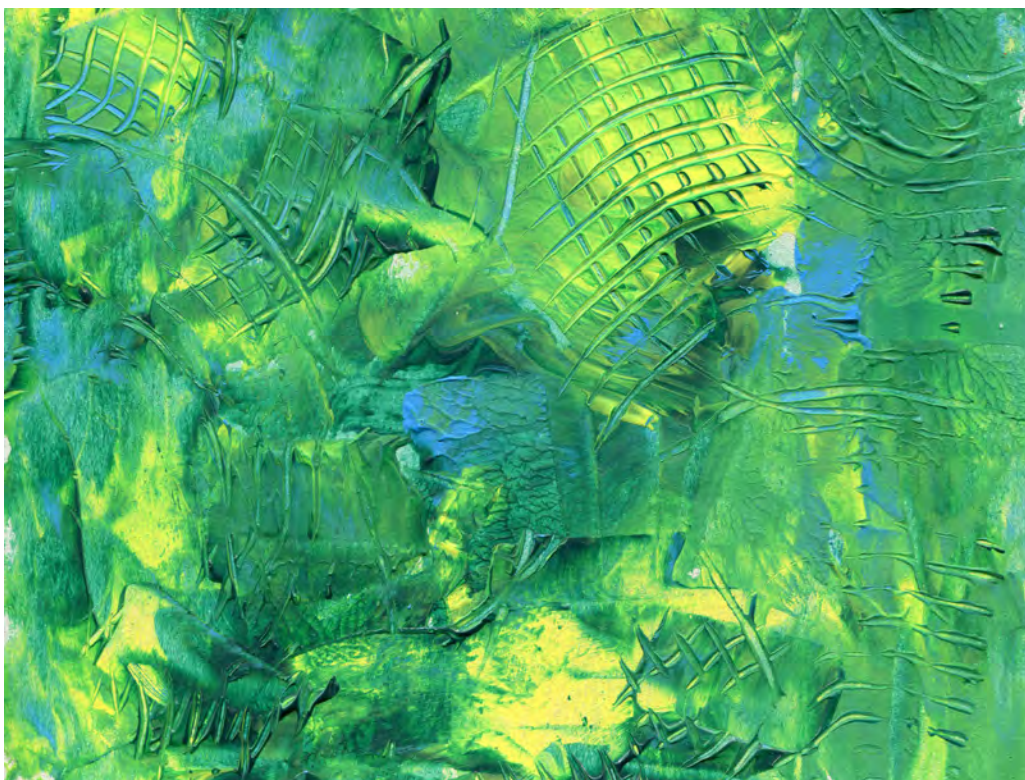
nárcisz

a hold szerelmesen simítja
vívbeli arcát
az kéjesen már-már
szétfolyik
medúza fénye foszforeszkál
a csalfa holdkép
rákacsint

fogantatás

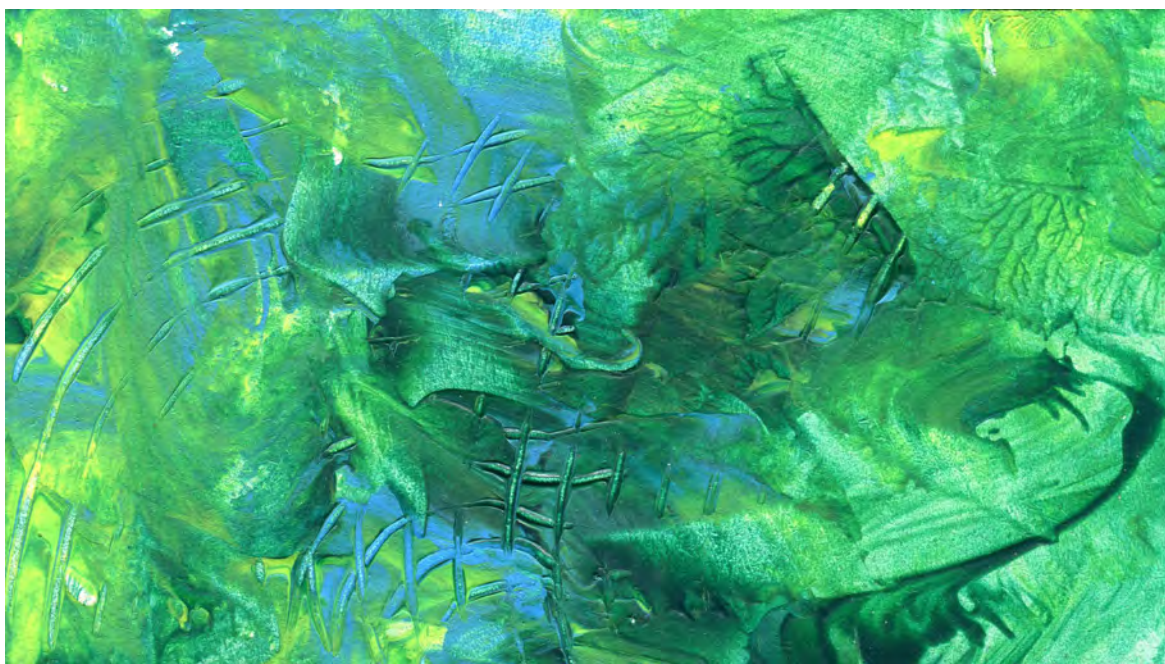
ma éjszaka egy tökvirág
termőre fordult
tüzes főnixről álmodott,
mikor a nyári szellő
pártáját megcibálva
egy hímvirággal összehozta

armada

vesztévé lett
a kapzsiság
aranyba fúlt
az óvilág

mélyben hever
örökre kárhozottan
kincs és dicsőség
egyik sem halhatatlan

atlantisz

hajóbordák
amfora-cserepek
testetlen fény
szemüregek

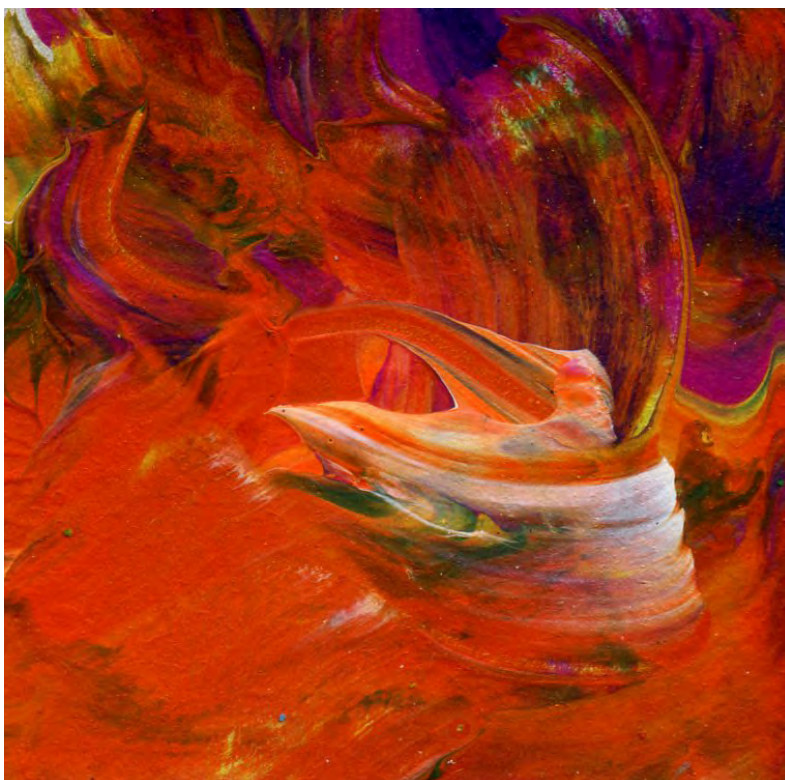
hálová
foszlott átok
új világot
szülő titánok

őssejtek

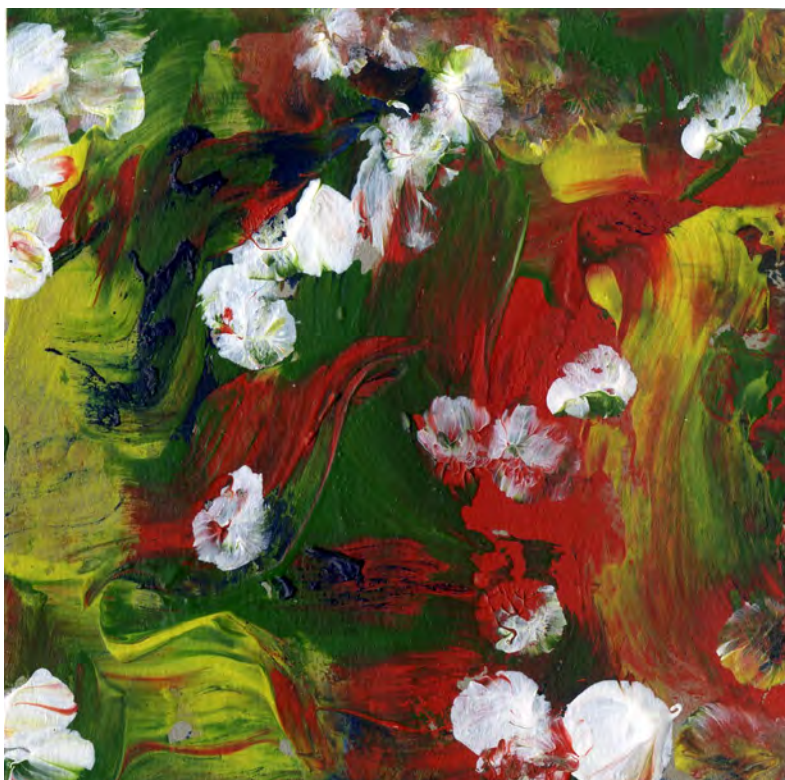
versengve nyújtóznak
nemlétből a létbe
sötétből a fénybe

vékony hártya mögött
folytonosság készül
az újjászületésre

fáklya

miután elégett a föld
a tüztenger megtorpan
új földet szül a láva
méhét fájdalom tépi
fehéren izzó fáklya

káprázat

fehér orchidea
lebeg a fák közt
falja mohón
egy ördögi táltos
bohóc-sörénye
ágra akadva
fészket rak benne
papagáj falka

nőnek lenni

lila topánba bújni
kavargó selyemszőnyegen
ezeregy éjszaka repülni
fátyladról a virágokat
ágyadra szórni
ha nincs tovább
lila ködökbe
burkolózó dzsinnként
mesékbe tűnni

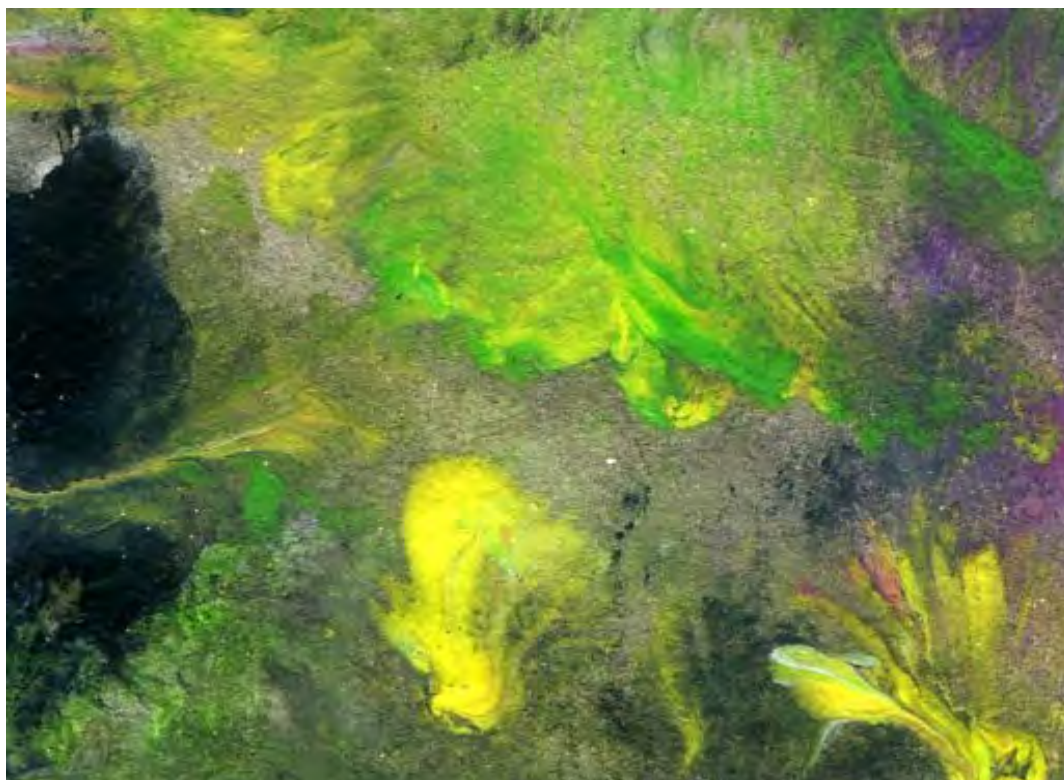
holnap

a **nap** bármikor kialudhat
nem csak millió évek múlva

a **föld** kihülhet spektruma a piros helyett
bármikor elérheti a kéket

az **élet** nem hal meg a jég után
dinosaurusok jönnek és víziszörnyek

az **isten** lesz talán annyira bölcs
hogy tovább nem erőlteti az evolúciót

szitakötők

víz fölött zizzen
sás alatt hussan
nektárba fullad
egy nap az élet

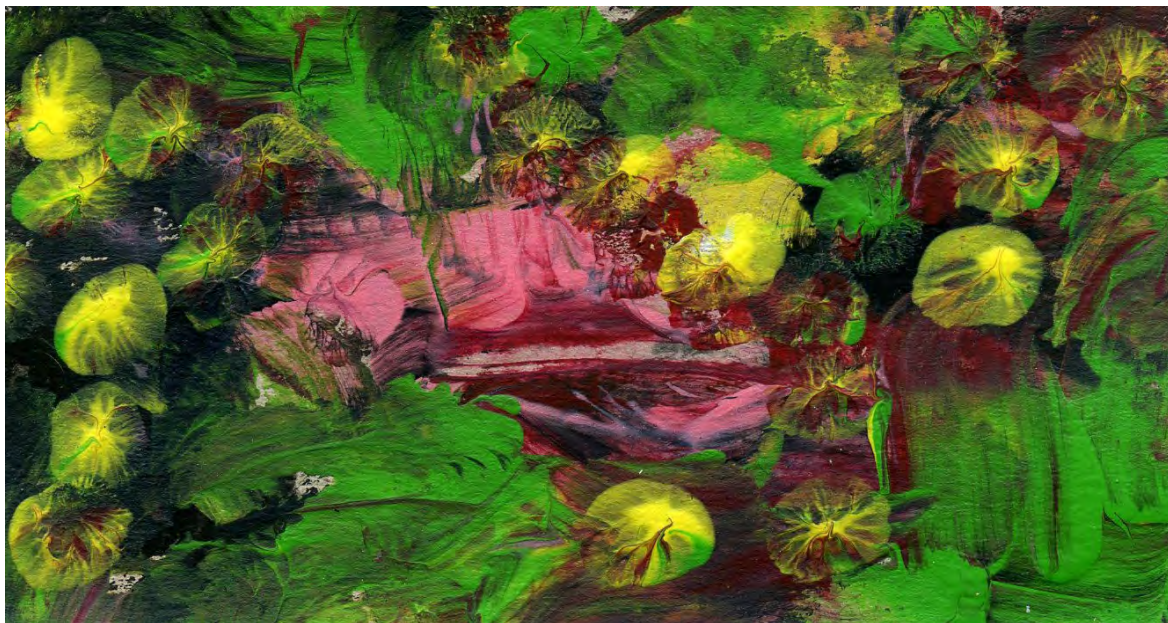
nem fél holnapot
sem sötét árnyat
az éj learatja
mint egy csillagot

gésa

kimonója selymén
felszállni nem tudó
fehéren lobbanó
végzet sötét magját
magukban hordozó
pipacsok égnek

szárnyát próbálgató
aranyport hordozó
pillangó verdes

bujdosó

föld-anyanya tenyerén
alszik a lány
hajában diadém
halott talán

lelkét a lidércek
csalogatják
testét varázsfüvek
gyógyítgatják

álmait, éveit
eltemeti
lábára új utak
saruját köti

rege

a múlt bordáiban szövődik
a föld méhében vajúdik
kék mélyben fényre születik

csaták robaja
paták dobaja
tündérek sikolya
szívünkben visszhangzik

mumus

látsz ugye
én látlak téged
ismerlek
már ezer éve

ártó szemmel
megigézlek
száz karommal
fojtogatlak

félelem kútjába doblak
örök szolgaságban tartlak

még egy szívdobbanás

az erek felszakadtak
ömlik belőlük
élet és halál

a vér utolsót lobban
karok ölelnek

úgy maradnék

loi krathong (thai ünnep)

táncol a lány
és táncol az utca
tengerszín selymek
örvénye forgatja

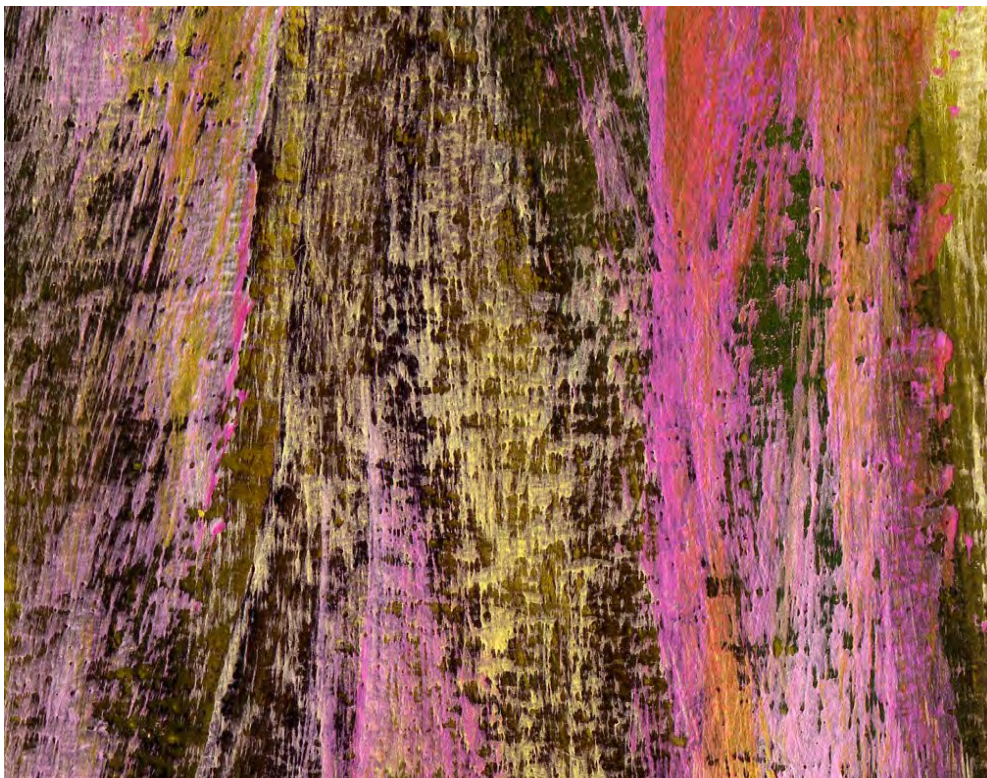
áldjon eső
és áldjon az ég
úszó gyertyák kérik
a víz szellemét

titok

barlangok mélyébe
rejtve
örökké
vérző szövetekbe
temetve

ametiszt
kristályba zárva
ékszerdobozba
amelynek
elveszett a kulcsa

lila szóttas

lila alkony
fátyla hajamban
gyöngyház hajnal
selyme ágyamban

napra éj
reggelre este
szövődik
szövőszékembe

valamikor

szivárványosabbak voltak a színek
a madarak különös trillákkal énekeltek
a páfrányok óriás virágokkal nyíltak
az éjszakák őslényekként fújtattak

jégvilág

az isten előbb jégből
teremtette meg a világot
hogy örök legyen
az első ember is jégszobor volt
aztán jött éva
a hegyek folyókat szültek
a jég kivirágzott
isten örült kísérletekbe kezdett
végül magára hagyta
ezt a világot

pirkadat

a sötétség százszor is eltemette
fekete köveket görgetett rá
az elmúlás
a feledés

ő arany fésűvel fésüli egyre
szálanként hosszú hajába
a feltámadást
az ébredést

mindegy

az idő
hideg halszemében
közöny
látta
a világ végét
a teremtését
és mindegy neki
mi jön

vihar

fekete haját
fehér tajtékká
rázta szét a szél

ragadozó szemű
kísérteteket
dob fel a mély

a tenger a bölcs öreg
monoton mantráját feledve
a múlton kesereg

látomás

a sötétség
a józan ész hálóját
széttépve
üvöltve
rámveti magát

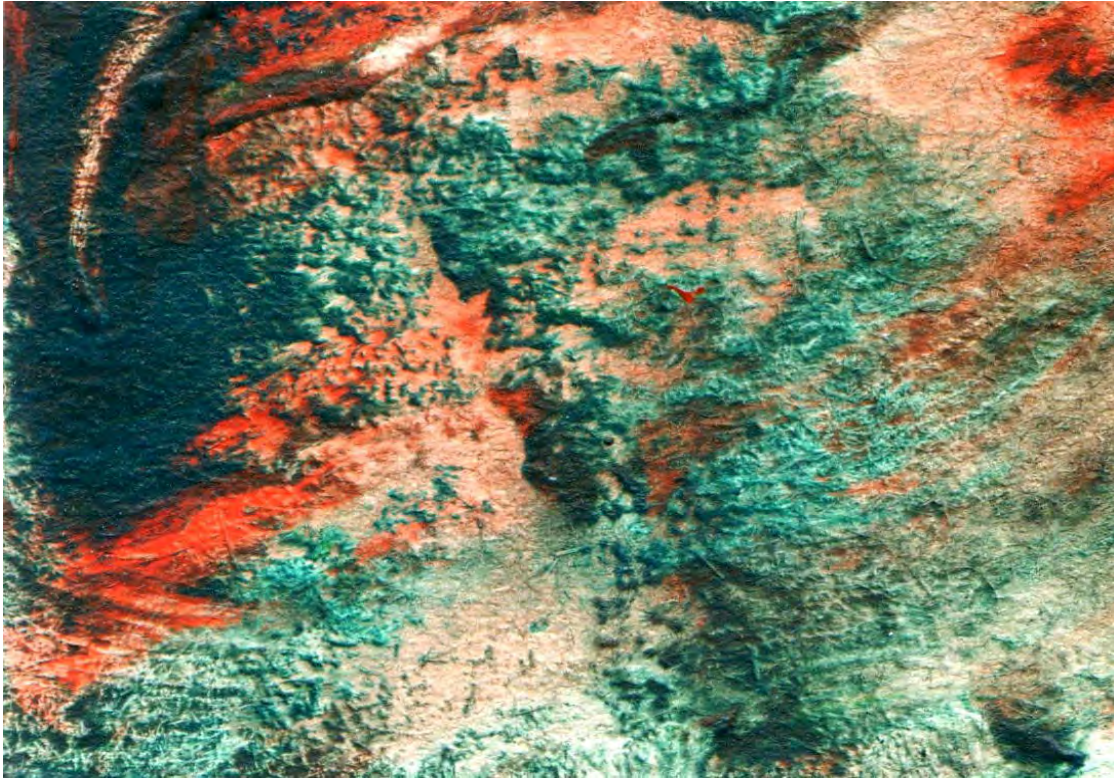
összezsugorodom
egyre kisebbre
remélve
hogy a vak sötétség
úgy nem vesz észre

odaát

mielőtt megszülettünk
mások voltunk
teknőcháton utazó koboldok
csupajót akaró angyalok

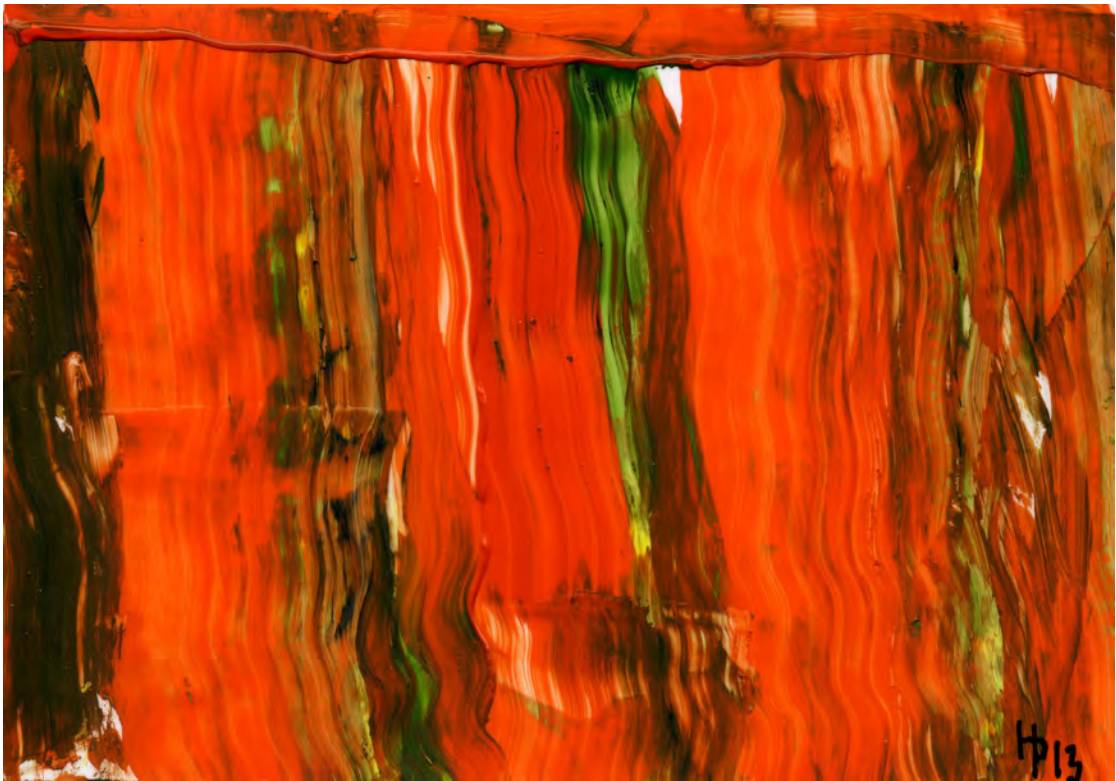
tükörképünket bámulva
egymás kezét simogatva
virág-könnyünket hullattuk
a születést fontolgattuk

húló láva

előbb a salak
lökődik ki
a magma izzik

bár húl a teste
a tűz még sokáig
tovább folyik

a vörös függöny

nyárban lobban
szélben libben
könnyű selyme
tűzből szöve

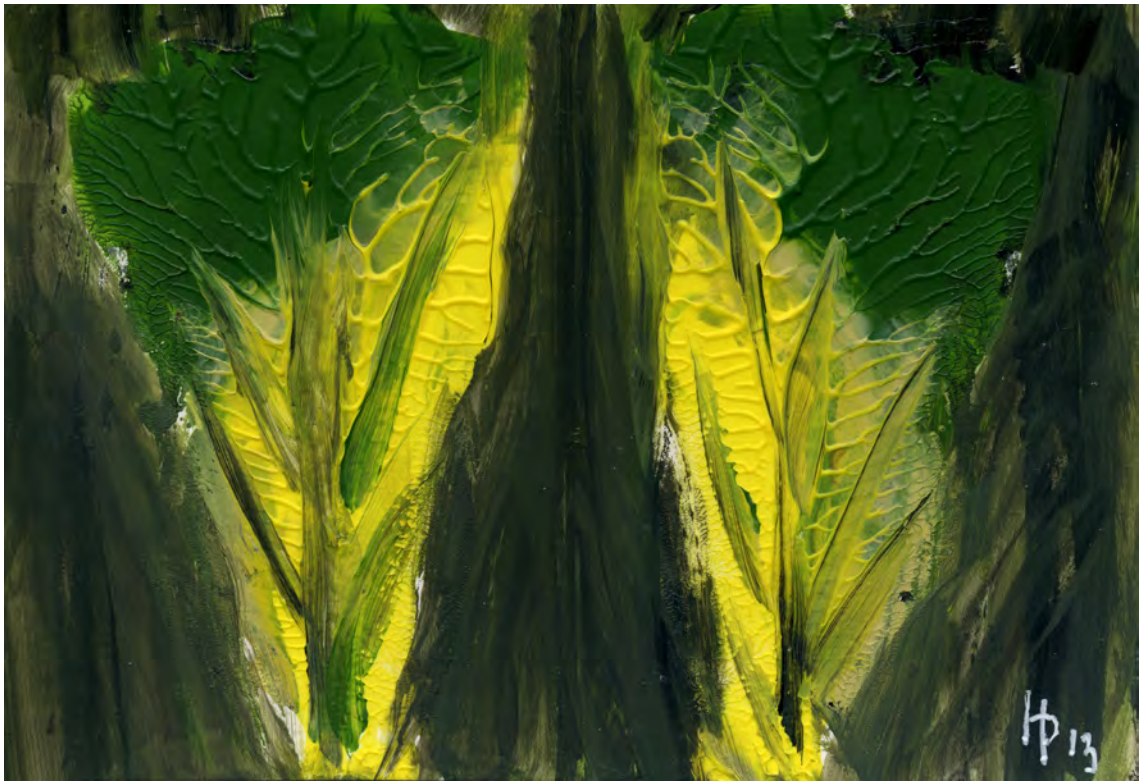
szememre hull
testembe kap
körülölel
égek vele

emlék-szótttes

zöld gyep szótte
virág pettyezte
levél betakarta
ösvény behálózta

bíbor nevetés
fekete rettegés
álmok fehér bolyha
lett a mintája

elmentél

az ágak
megmaradtak
a lomb
lehullt

az erek
kiürültek
a szív
kihunyt

az út vége

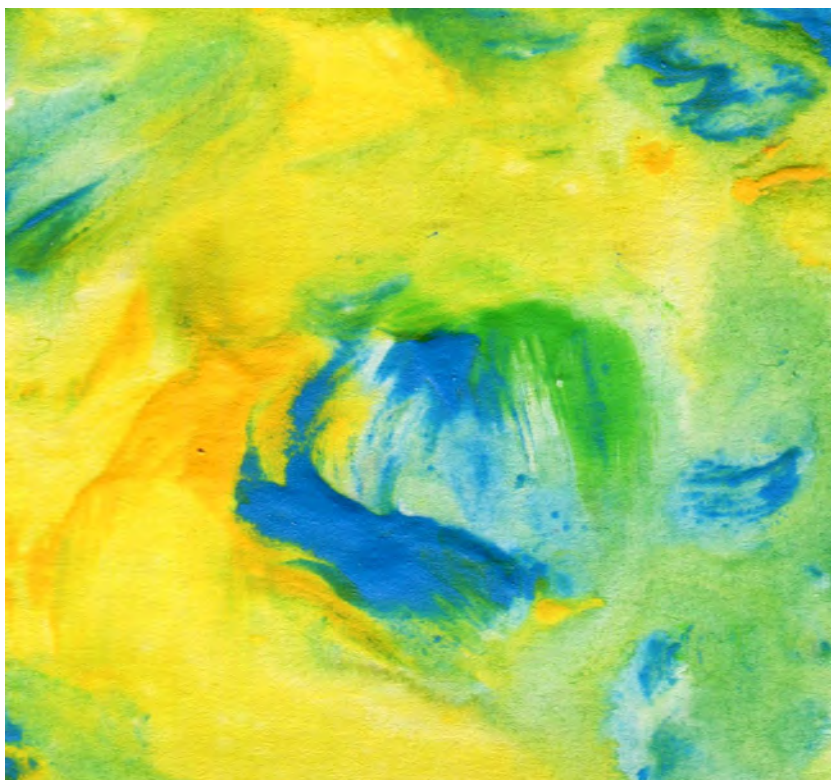
hosszán zengenek
az égbe törő levelek

megadatik nekünk is
hogy visszatérjünk
a kezdetekhez

kétely

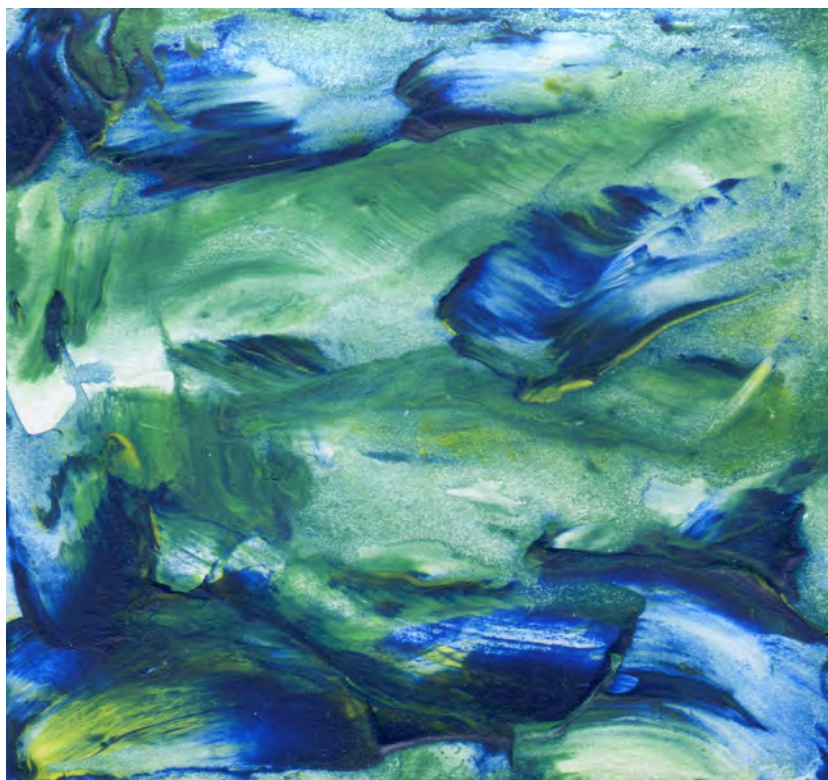
fekete-fehér
erek csomója
dermedt télben
fagyos szívekben
ha kiolvadna
színeket költő
tavasz volna

nyár

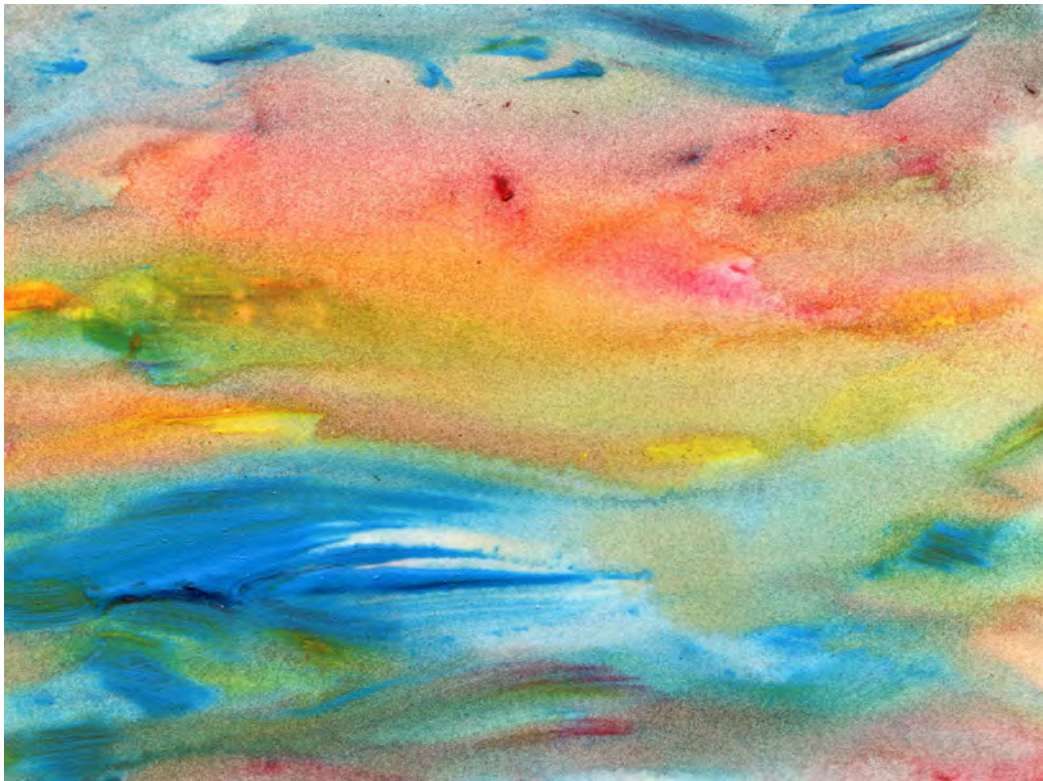
kék karikákat
fújok az égre
táltos paripám
nagy örömére

füvet kaszáltam
már megettettem
az ég tavában
fürdünk mindketten

lefelé

csontokba fagy a fájdalom
jéggé kövesedik az élet
a mozgás nem örök többé
s a víz nem éltet

balaton

ég-kék fodrokkal
fehér csipkéekkel
nyájas domboknak
magát kelleti

forr a nap vére
fodrok közé nyúl
és lám a víz is
rózsásra gyúl

halak jegyében

az életünkben
nincs túl sok rendszer
nem tűrjük a törvényeket

sodródunk, ficákolunk
és élvezzük a perceket

termés

ebben a kertben
minden megterem
zöld hüvelyekben
zsendül a holnap
és érik a múlt

nem mind igazgyöngy
ami kipereg
fálnak a férgek
halnak az álmok
színük kihunyt

egyszemélyes álarcosbál

szemem kifestem
nézek negédesen
hajam vörösét
lánggá fésülgetem

tollas kalapom
kacsingatni tanítom
csiklandós legyezőm
tűzárba borítom

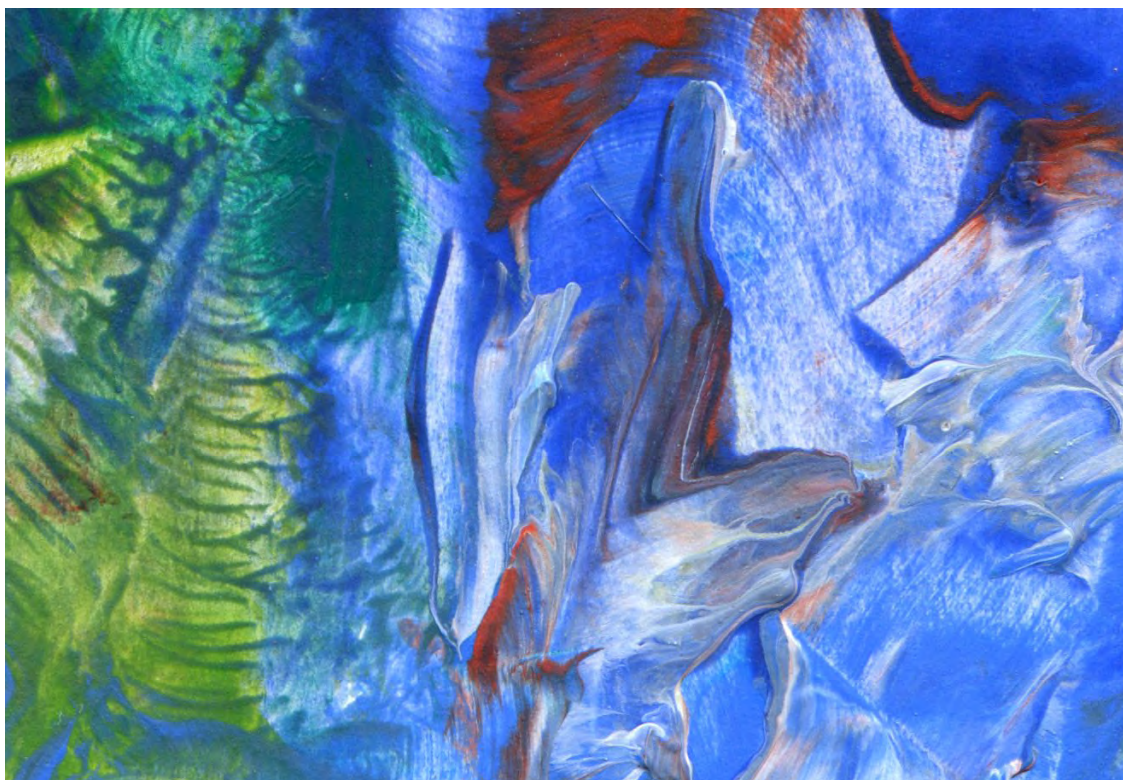

alábuktam

szemem
bíbor káprázatot
virágozik

agyam
fehér izzással
kiégett

elnyelt
a mély
szenvedély

múzeum

holt kristályokba zárva
a föld története
halott páfrányok
az élet kezdete

spórák, embriók
semmi misztikum
arcunk üveg tükrébe
dermedt panoptikum

ember formálta táj

éretten
ringó mezők

marasztaló
emberek és háztetők

mindent szétszaggató
kerítések

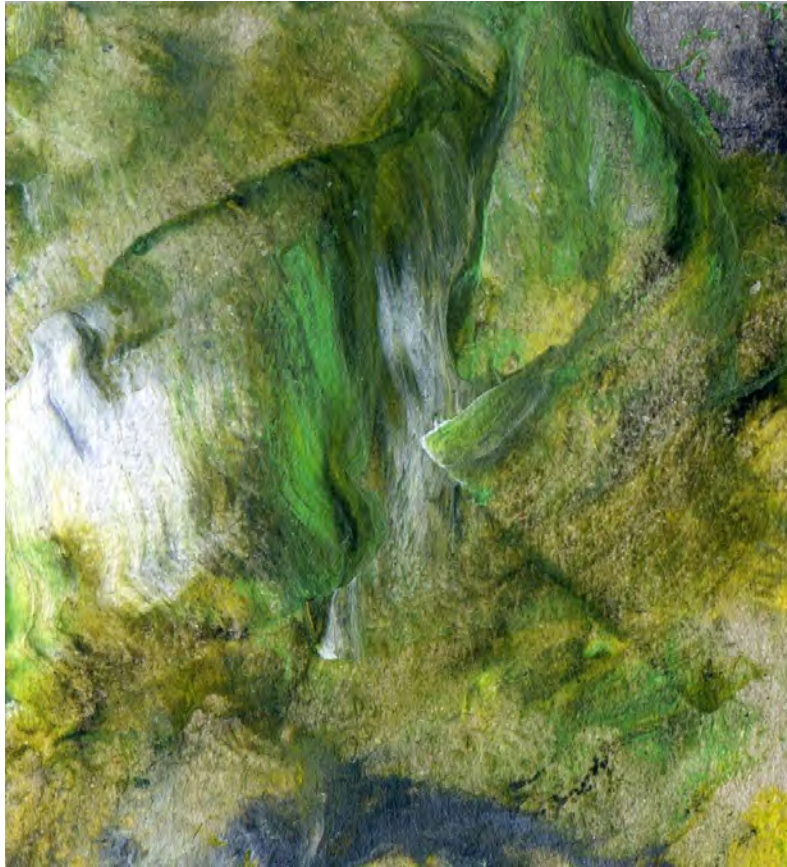
utak, amelyek
csak elfele visznek

ne nézz rám

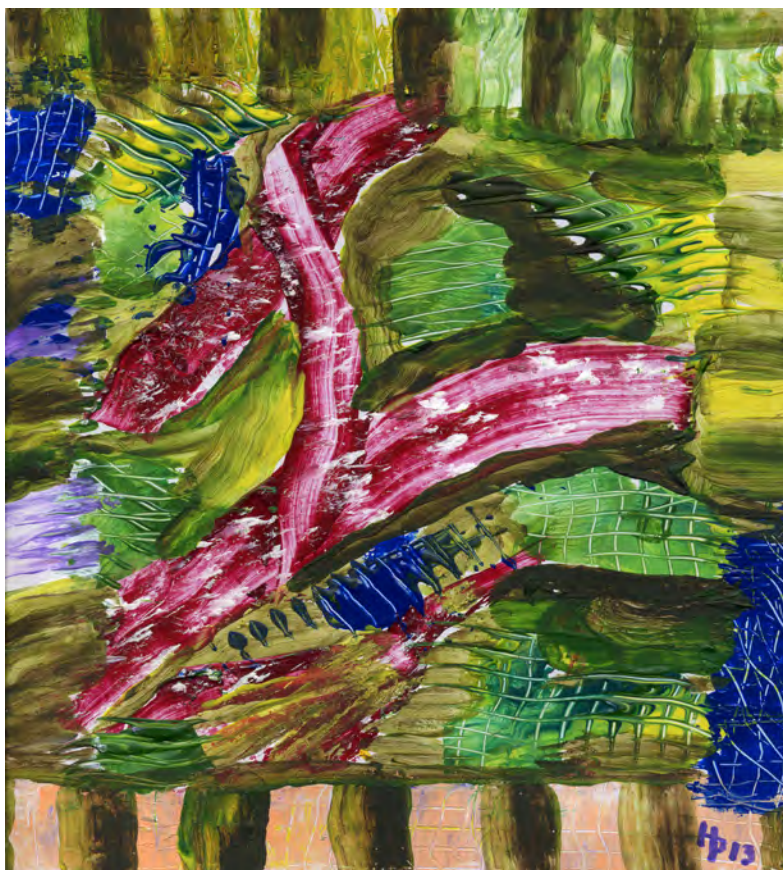
szemed fekete lyuk
magába nyel mindent
ami volt

mélyén
vérző szerelmek
indázó álmok
születő életekbe
kapaszkodó fohászok
örvénylenek

időalagút

félsz elindulni
de zöld függönyök mögött
arcodba ragadó
pókháló-ködökbe burkolózva
fénylik a múlt

az elmúlt nyár

szőnyegbe álmodtam
elmúlt évemet
rojtja most is
szempillámon lebeg

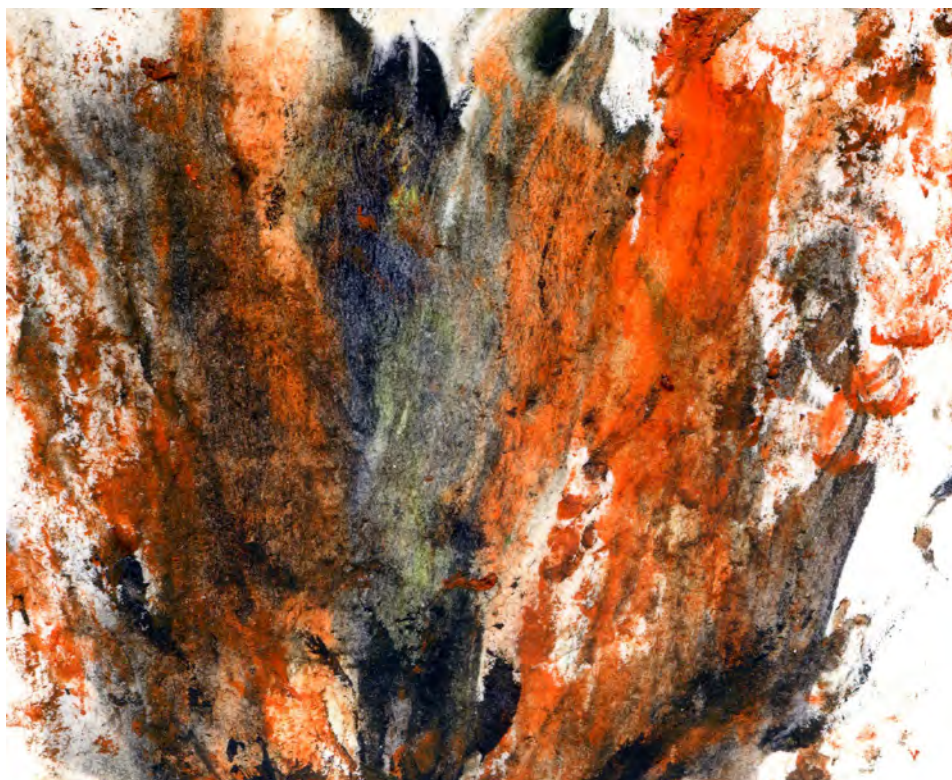
színeit szívemre
gombolygatom
szövetét hideg
falamra aggatom

banánszüret

édes-leves
ígéretes
levelek közül
integet

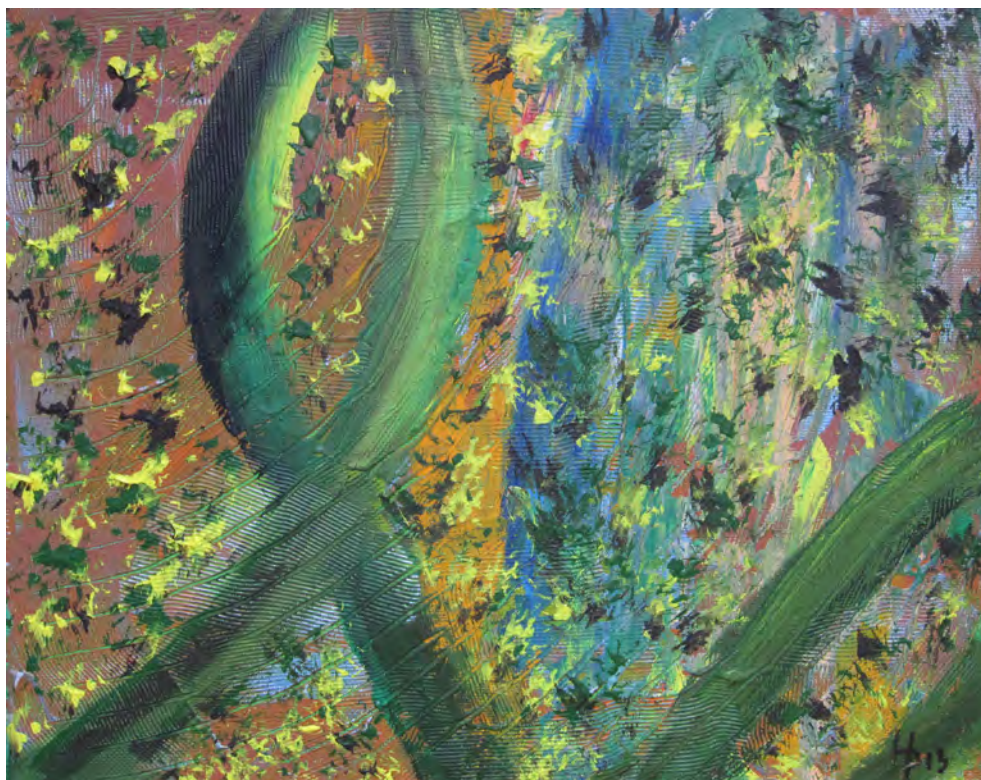
kaján majma
azt dobolja
nem jut nekem
csak a héja

tábortűznél

gyerekkori kirándulások
sülő szalonna
leselkedő manók

hajnalig izzó zsarátnok
titkok, bújócska
füstízű első csók

légifotó

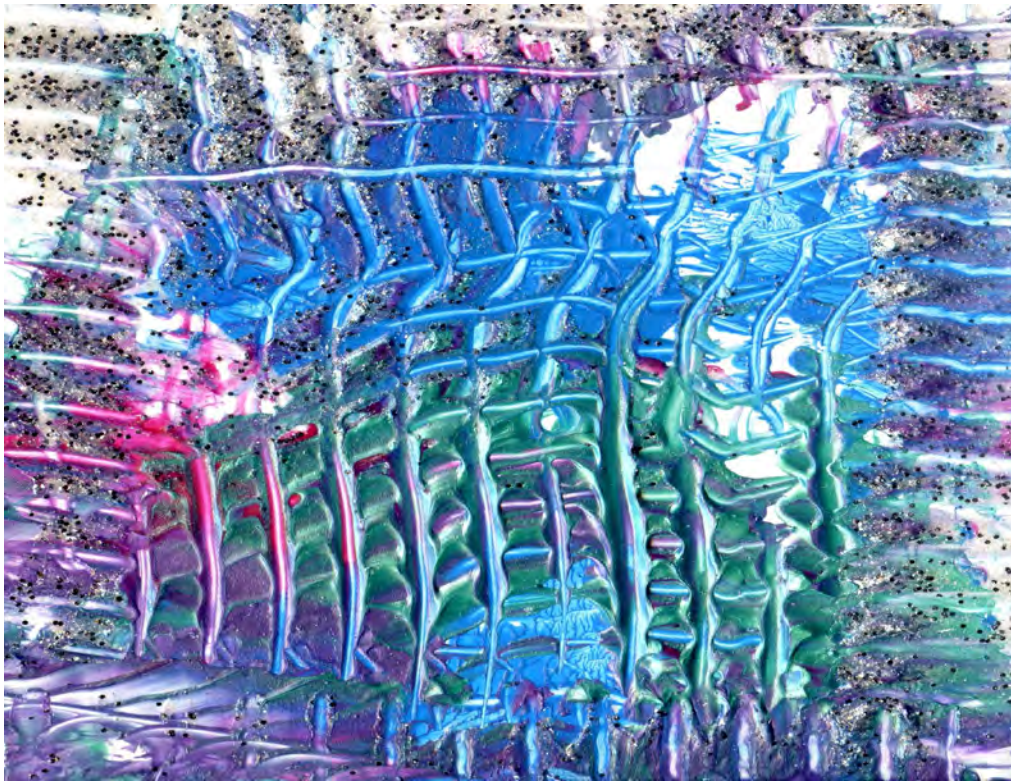
új utak szövődtek
a régi tájba
a fák megmaradtak
árnyékuk egyre kisebb

az emberek
a bűvös jeleket
rajzoló utak
pártjára keltek

nász

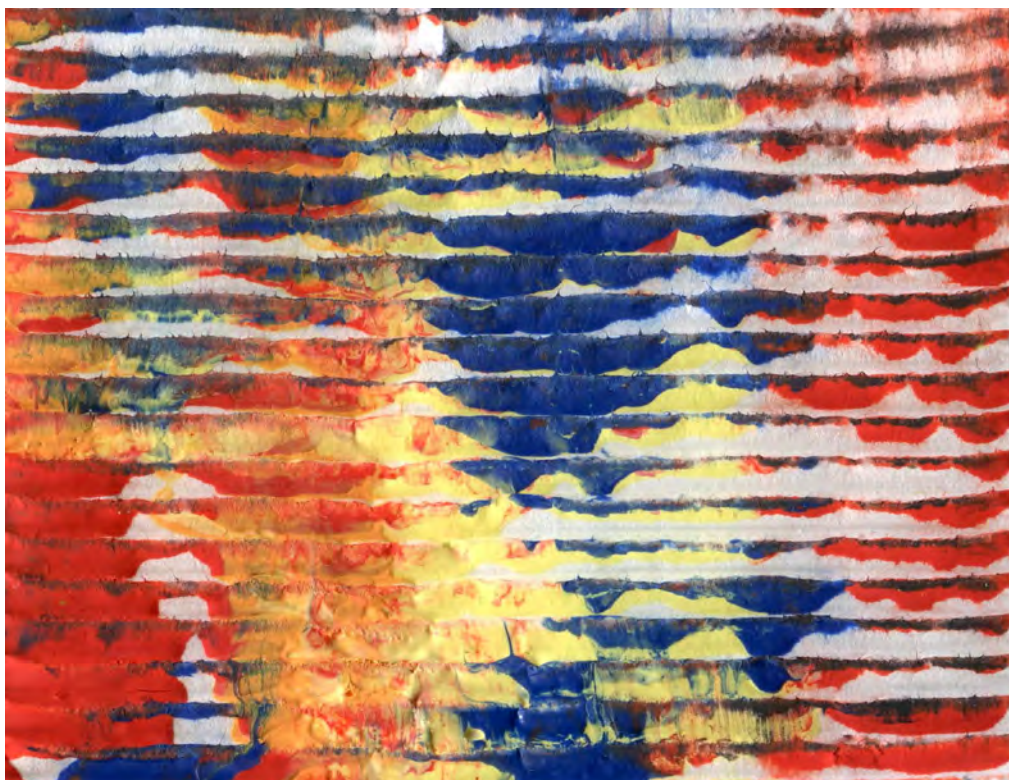
puhán nyílik az éj
bársonyos ujjakkal
simogat tapogat
halovány lilium
gyönyörtől
elolvad

mákos fagyí

keverem-kavarom
felverem, megszórom
édes-mákosságát
kóstolom, kóstolom

szemem is behunyom
régi nyarak ízét
az idő rácsán át
mohón nyalogatom

szieszta

lefolyt a hőség az ablakon
a kék ég üvegesre olvadt
a zsalu összezárta szemét
néha egyet-egyet pillogtat

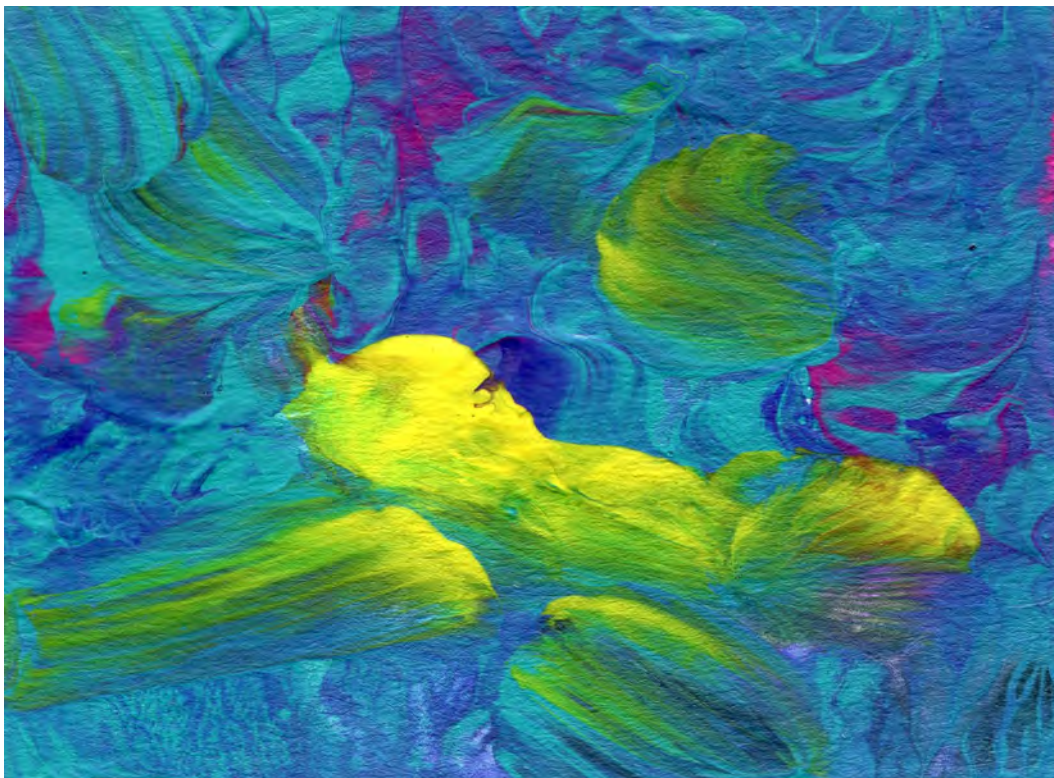
pipacs-szirmokká hullt szét a nap
kék mákony-koktélban kavargog
a szememre felhő-hab ragadt
lehúznak füledt álom-karok

sötétség

míg alszol
sárkányok fújnak
tüzet
titokzatos világok
bölcsőjére

majd kikel belőle
a félelem
s átring
a mi világunk
küszöbére

odabenn

kék hullámok
hintáztatnak
arany csengők
csilingelnek

ott súlytalan
a létezés
még távoli
az ébredés

lány a hintában

függőágyát
az ég négy sarkára
akasztotta

nyár szele
dél heve
hintáztatja

hajába
kék fátylat
fon az álom

aludj csak
enyém vagy
régen várom

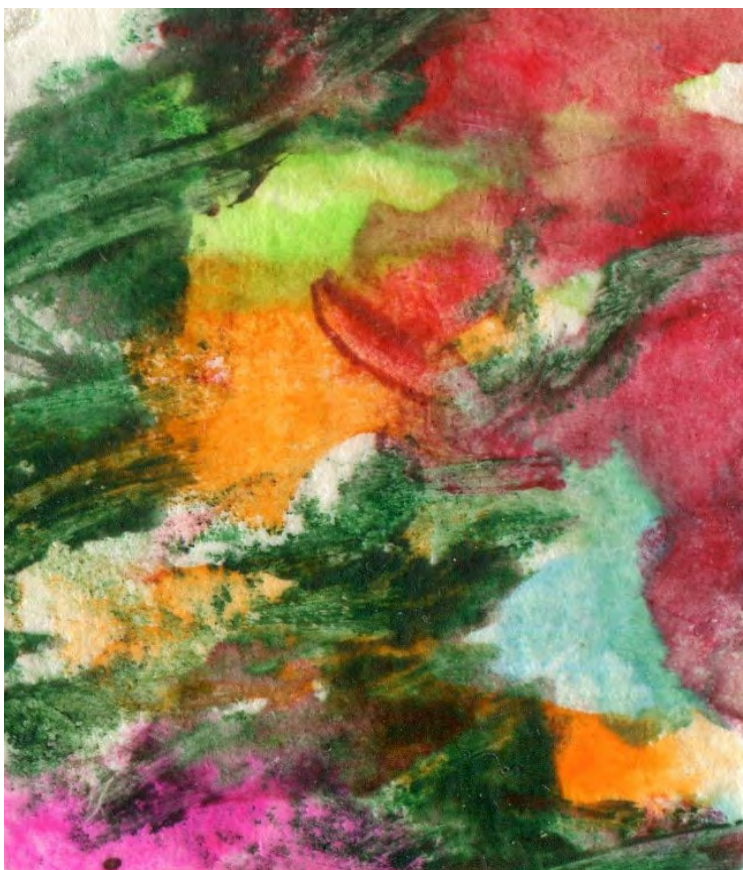

zöld pávián

tombolva ront nekem
kardom kihullt kezemből

éj sötét lombja rejt el
gyilkos szeme elől

a hajnal dárdái vérét veszik
testét a fák tövébe temetik

tavas

virágaimból
forrás fakad
elmosza minden
gondomat

kuncogva nevet
a mákvirág
és szárnyra kel
a tarkaság

altató

kis kacska alszik
színarany tóban
fű a vánkosa
nád takarója

álmában égi mezők
búzáját kóstolgatja
fészkét égig érő fák
hegyére rakja

szivárvány-zuhatag

a víz megunta már
a szürkéséget
kitört a fényre
s bukfencet vetett

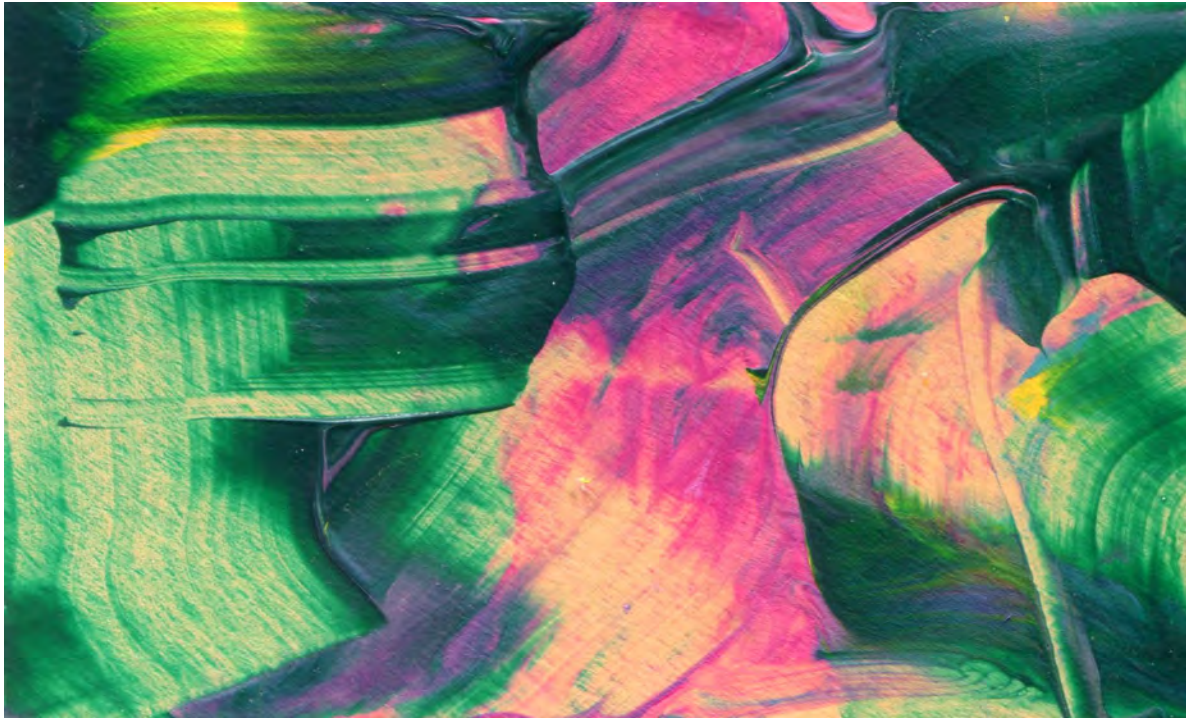
minden kis cseppje
lila, kék, sárga
színű pántlikát
tűzött hajába
s a nap szemébe
nevetett

kertemben

felástam már a földet
a magját elhintettem
sok áhított
virágnak

föld alatt várnak
kevergetik magukban
pillangó-színeit
a nyárnak

utópia

az épületek majd
zöld fákból sarjadnak
álmodó arcuk
fény-vízesésre néz

erős lég-gyökerek
szívják magukba
s viszik tovább
a tisztán áradó energiát

ébredés

szélfútta titokzatos magokból
sarjadnak buja zöldek
hajnalban harsány virágnyelvek
kondítják meg az eget
kezemre száll egy kismadár
csőrében szálakra bontva
csillog a szivárvány

édenkert

ilyenek képzelted
a trópusokat
kobalkék ég előtt
fénylő virágok
ringanak

szirmukon
lecsorog a fény
hazaértél

fakopáncs

itt kopog megint
a vén körtefán
télen-nyáron
egyformán vidám

vörös pusztit
ad fejére a nap
a hasára pár
hópihe tapadt

szépségverseny

idén bordó a trend
fehér kiegészítőkkal
úszik a sok tüll
boa, strucctoll
a levegőben

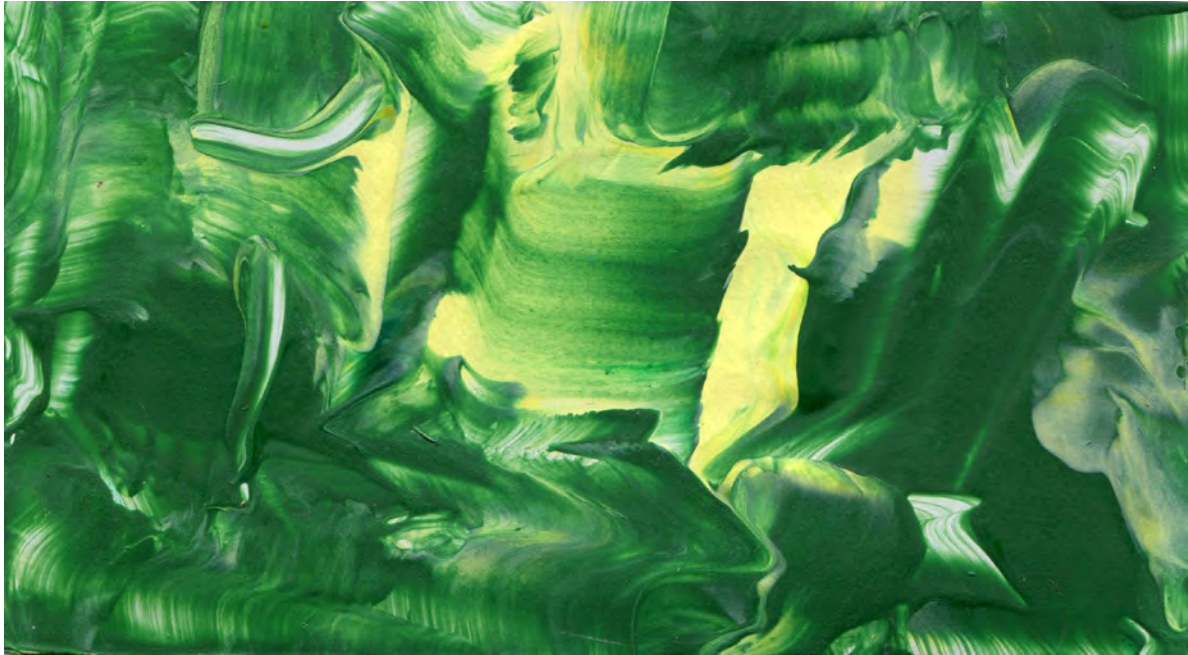
szegény zsűri
mire kiszűri
melyik a legszebb

árnyak vagyunk egy üvegfalon

nappal törékeny
én-kristályokba
dermed valónk

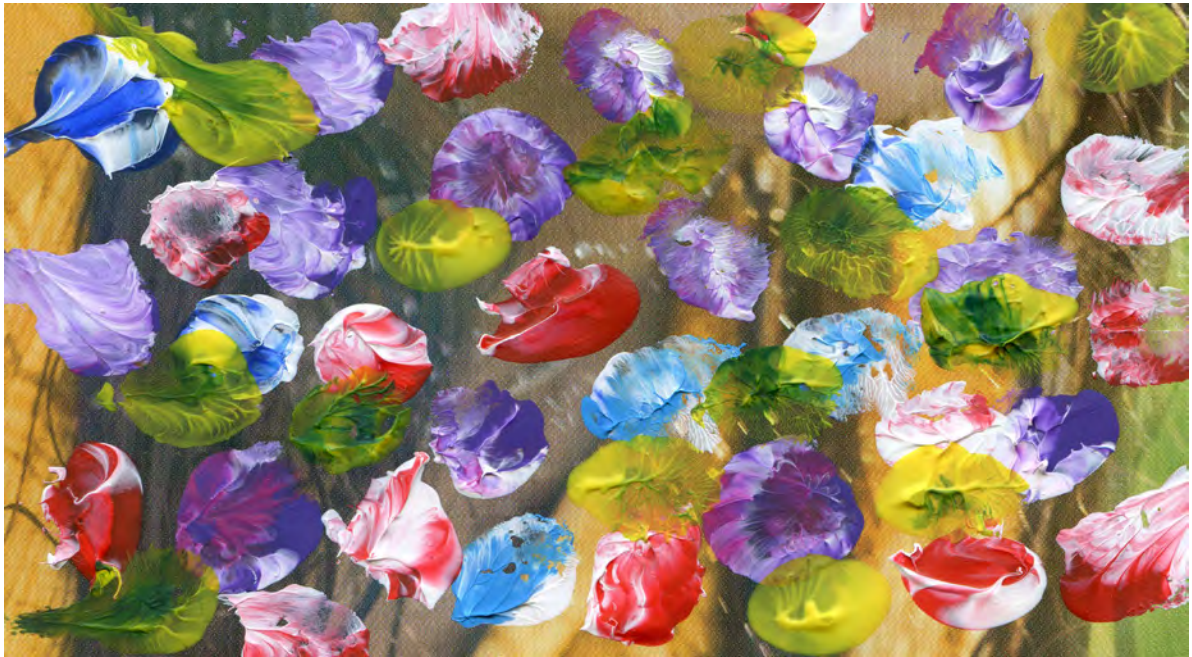
éjszaka színes
neonfényekben
egybe olvadunk

zöld árban

álmomban sodródom
egyre távolodó
napok felé úszom

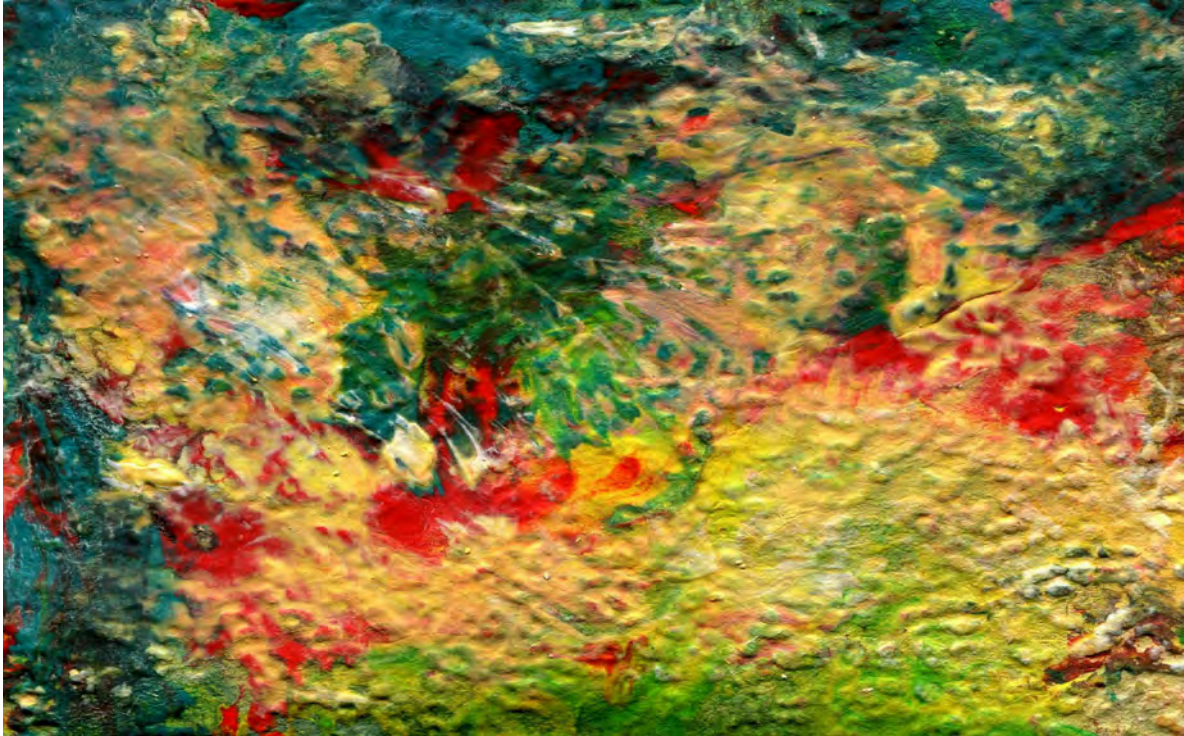
gyűlik bennem a fény
körülöttem
élettel teli klorofill

csendélet

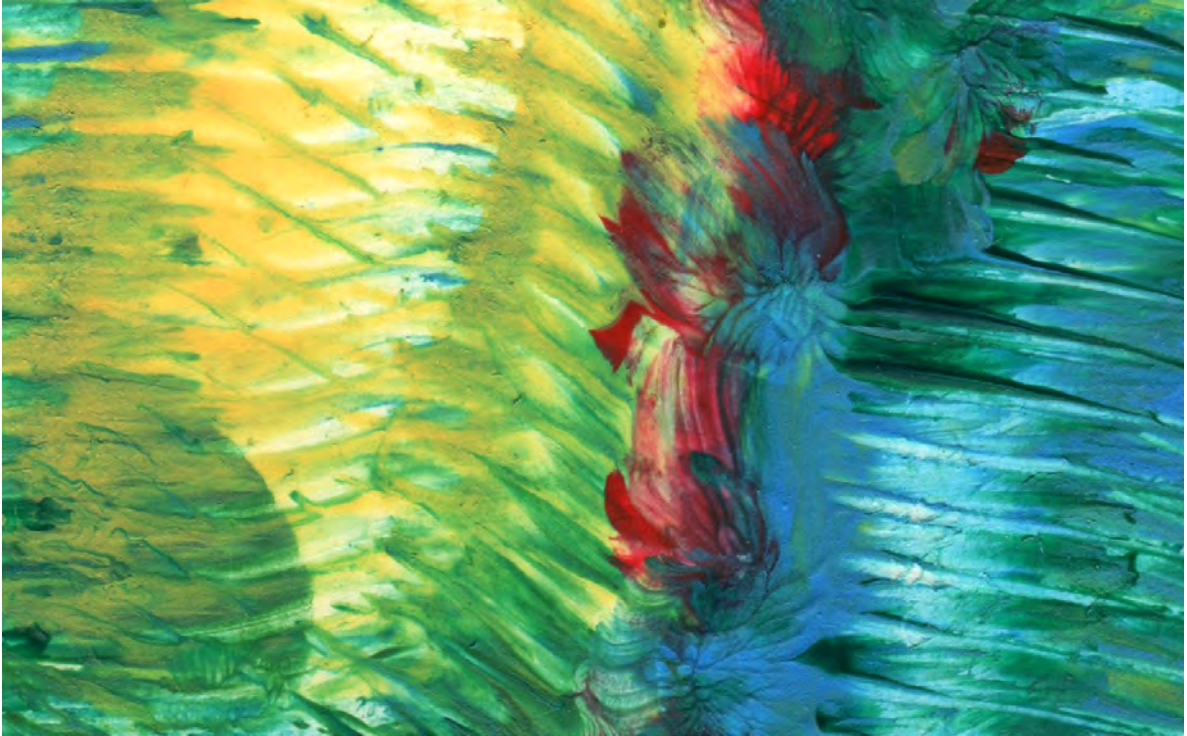
pipacs, búzavirág
zsálya és szarkaláb
korsómban beloptam
a nyári éjszakát

ha szemem behunyam
huss ki az ablakon
elröppen valahány
pillangó szárnyakon

a színek megborzongtak

a kék lúdbőrös lett
mint a tenger ha fúj a szél
a zöld lombját hullatta
vörös szirmok esőztek
a felázott talajra

halálvirág

világok csapnak össze
nincs győzelem

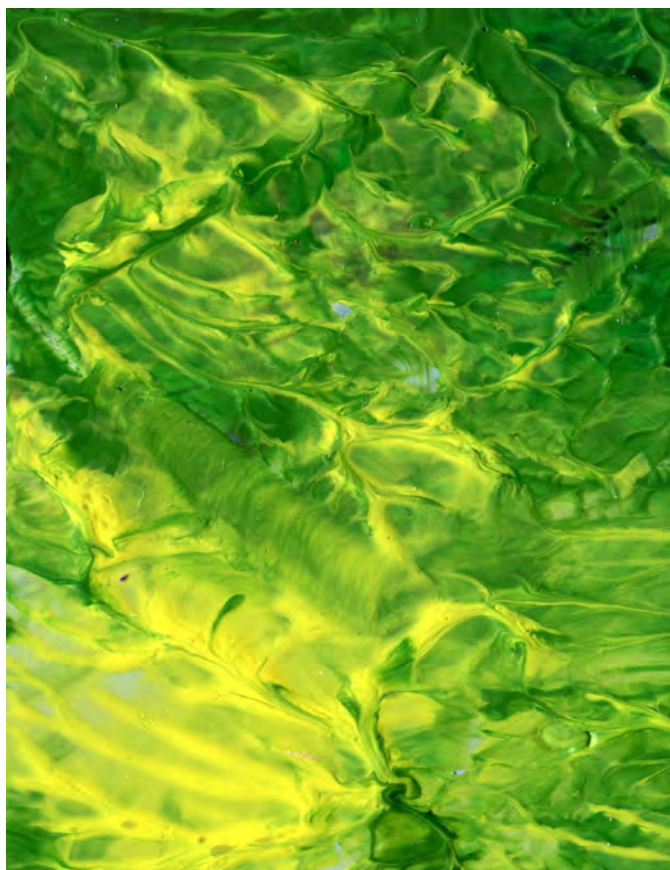
egyre kevesebb
az esély arra
hogy ne csak
vérgőzös halott
virágokat sodorjon
az élet folyója

fészek

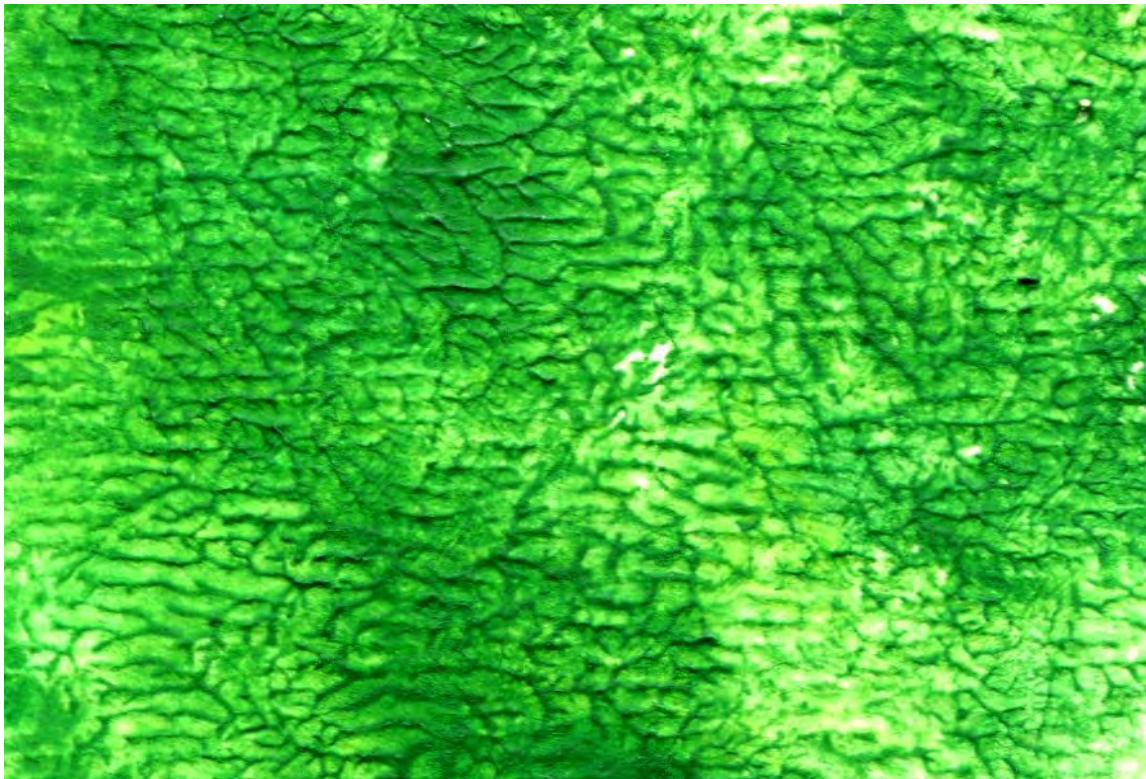
kibújtam
a tojásból
kishúgom
is ficáncol

csőrünkbe
finom falatot
várunk
rigó-mamától

harang-lány

dajkáltalak
ringattalak
csengő-bongó
jó hírekkel
fodrozódó élet-folyón
most utadra bocsátalak

várószoba (asszociációk)

megnyugtató-zöld padlószőnyeg
andalító zene neonfény
kisimuló agytekervények

műgyep
műtét és
műremény

anyu hát nem érted

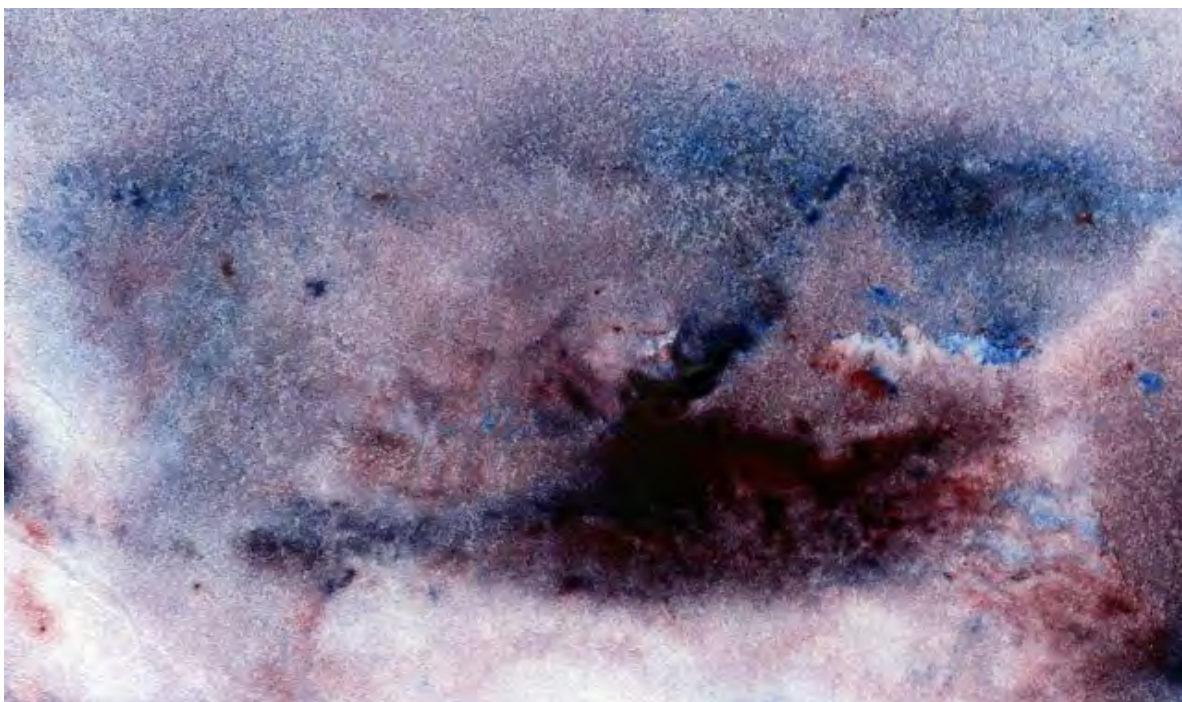
ez itt egy fa
rajta pirosgyümölcs
a kék lány bekapja
nem látod tátva a szája
na és ha lila meg sárga a haja
te is fested nem
a többi szín az égen csak azért van
hogy a kép szebb legyen

bukóhullámok

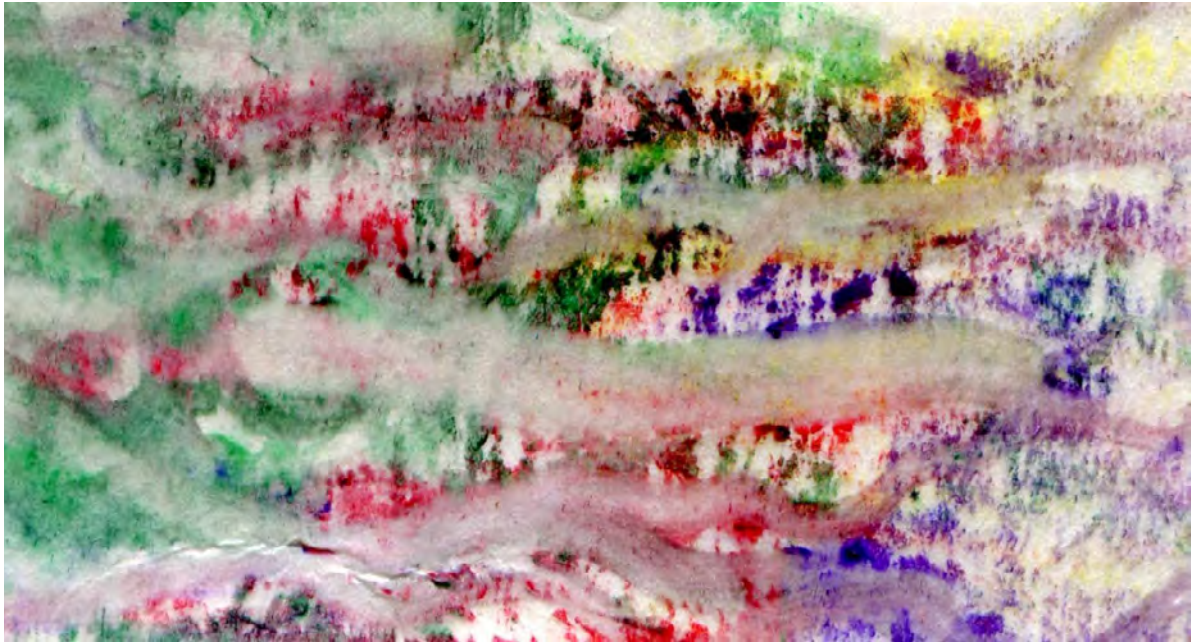
magadba fordulsz
sodródsz
nem tudod merre
a fent s a lent

az álmok színe
elvakít
horzsol a homok
ha partot érsz

enyészet

vérem a föld vére
testem a föld teste
lelkem a világot
ölelő köd része

fenn a havason

innen egyforma távol
az ég s a föld
innen egyforma szép
a valóság s az álom

innen elmehetek
hisz hátamon a zsákom
ide visszajöhötek
ha már nehéznek találom

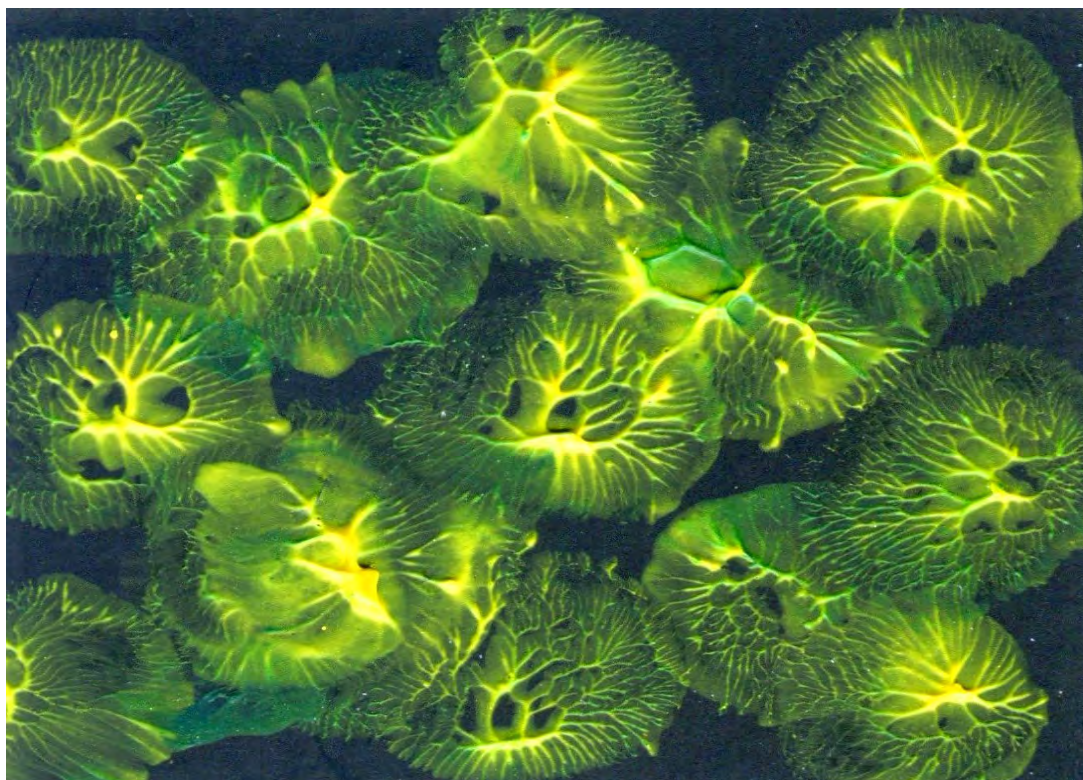

sorban

próbaáld fel
a zöldet a rózsaszínt
a lilát

a hajnalt
a delet
az éjszakát

a gyerekkort
szerelmet szülést
és a halált

planktonok

a mély itt kezdődik a felszín alatt
de látni-tudásunk a múltban maradt

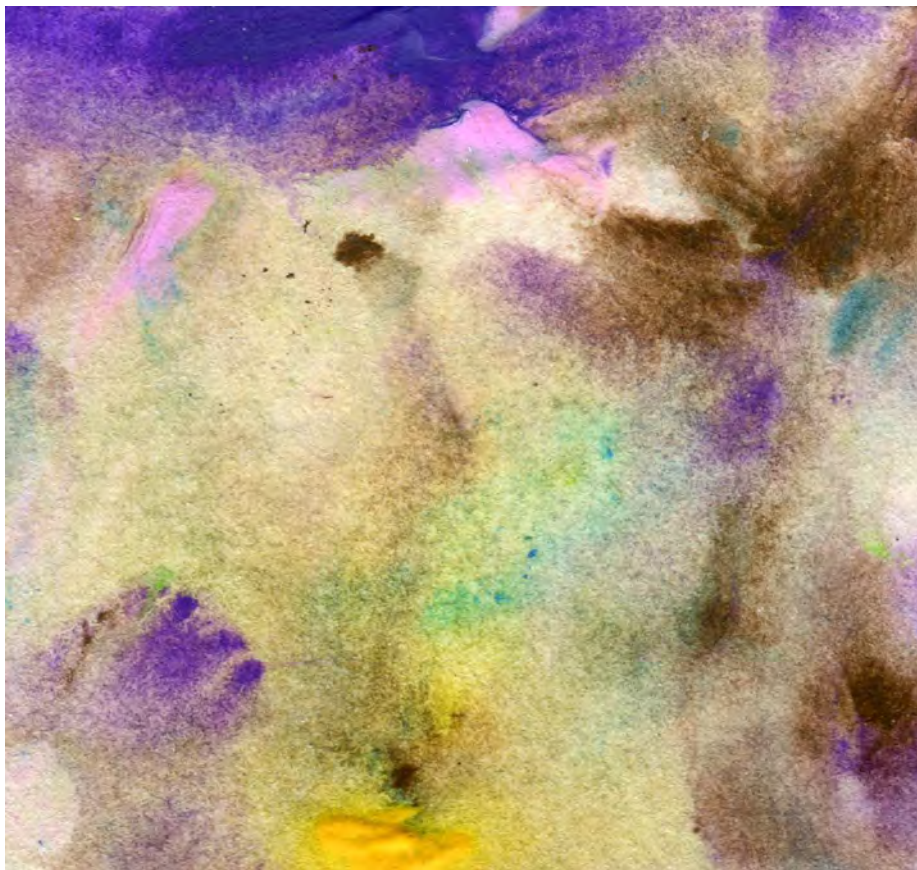
merülj le
nézz
láss csodát

bevilágítják a tengereket
őscsillagai a kezdeteknek

madárfütyty

télben tavasz
jégen trópusi koktél
ha meghallja
a nap is pirosabban kél

panda

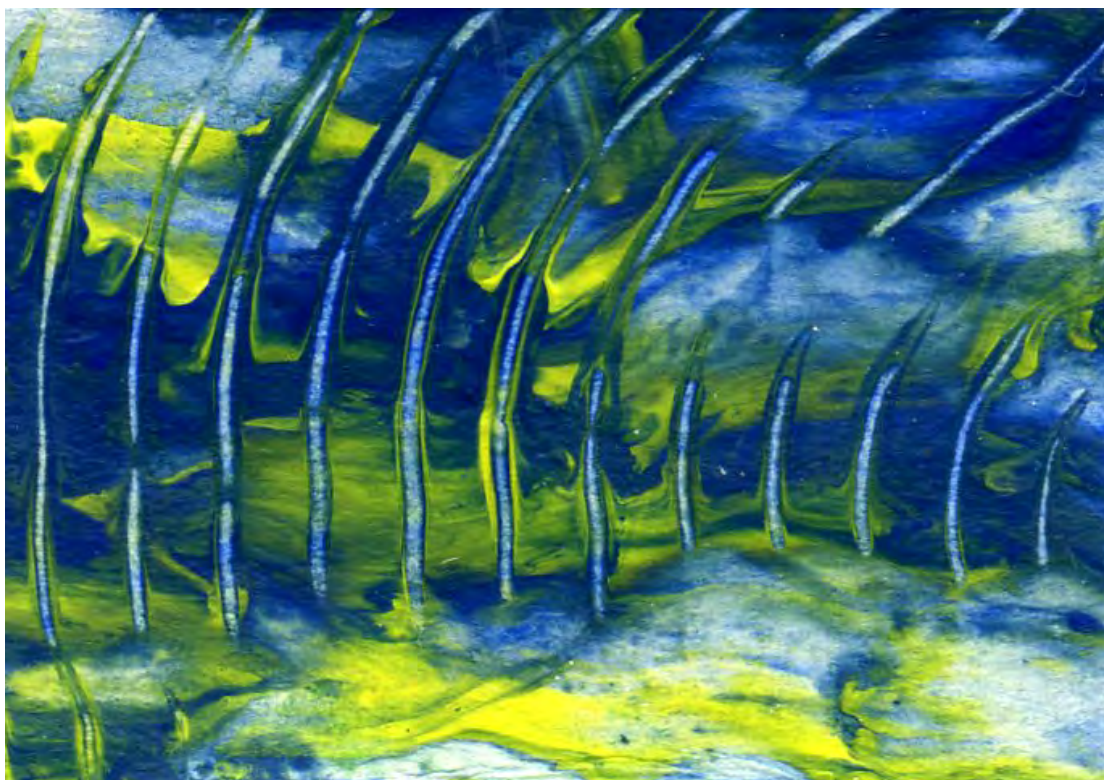
kihaló álmainkat öleli
arctalan jövőnket kémleli
puha mint a gyerekkor
édes mint a semmittevés
sírni való mint az
egyedül ébredés

gleccser

sosem olvadó jég
tömbjébe fagytam
holt indák szóttek
szememre álmokat

álmomban ismét
kizöldül az arcom
a szám mosolyt hajt
a varázs megtörik

kozmosz

a képernyőn
sok párhuzamos
világ jelent meg

csak ki kell szállnom
s mindenhol más-más
életet élhetek

világvége

most átköltözhetünk oda
ahova vágytunk

az örök lánggal égő
beteljesülésbe

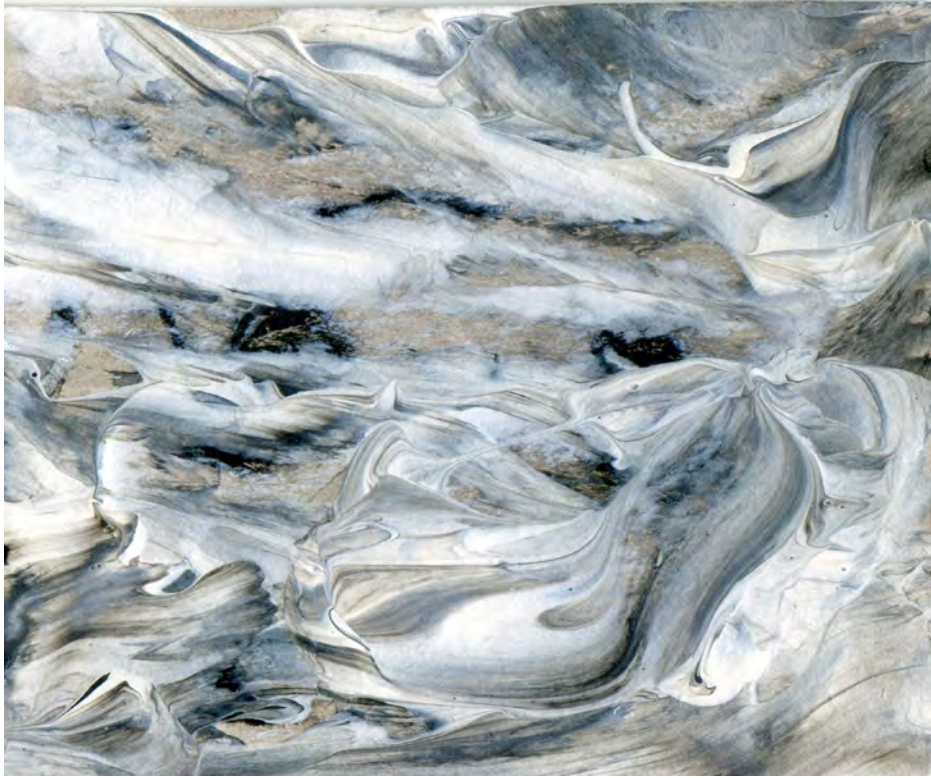
az egymásba olvadó
ős-létezésbe

jégkorszak

kék öröklétbe
fagyva az elmúlás
mosolygó maszkok
epedő testek

az utolsó korty levegő
semmit markoló kéz
szilánkosra dermedt
agyvelő

eltűnőben

már csak szemed maradt
vastag pókhálójával
beszötte arcodat a múlt

nem szólsz nem hívsz
mintha üzennél valamit
ami régen még fontos volt

vadászat

madarak tollak
harc dísz íjjak
surrogó nyíl
zuhanás

tűz tánc tam-tam
nász áldozat
a földön a vér
talán enyém

megpihentem

elcsendesedtek napjaim
fejemet puha párnán nyugtatom
belészöttem a szövetébe
sokezer színpompás napom

titkos bejárat

a hold most
szemet hunyt
osonj be oda
ahová eddig soha

az éjszakába
lelked homályába
a cet gyomrába
az idő barlangjába

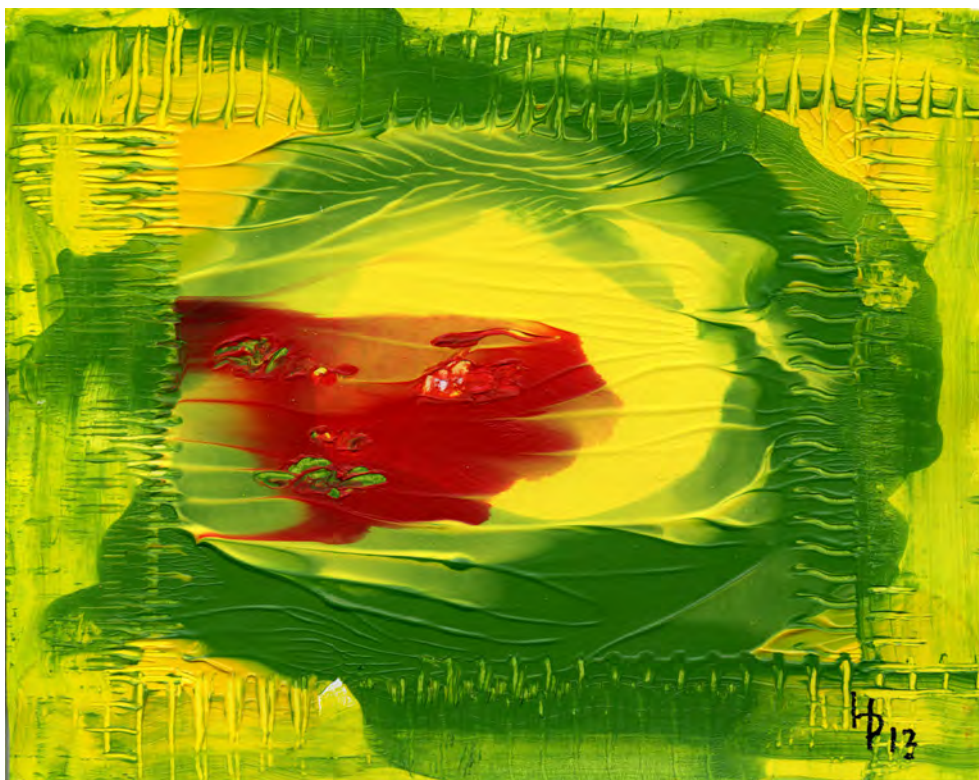

lányok fehérben

az idő burka felhasadt
magokká ért bennük a fény

búzakoszorút font a remény
s aranyból szőtt hozzá fátylakat

lányok hajából búza pereg
magukkal hozzák az életet

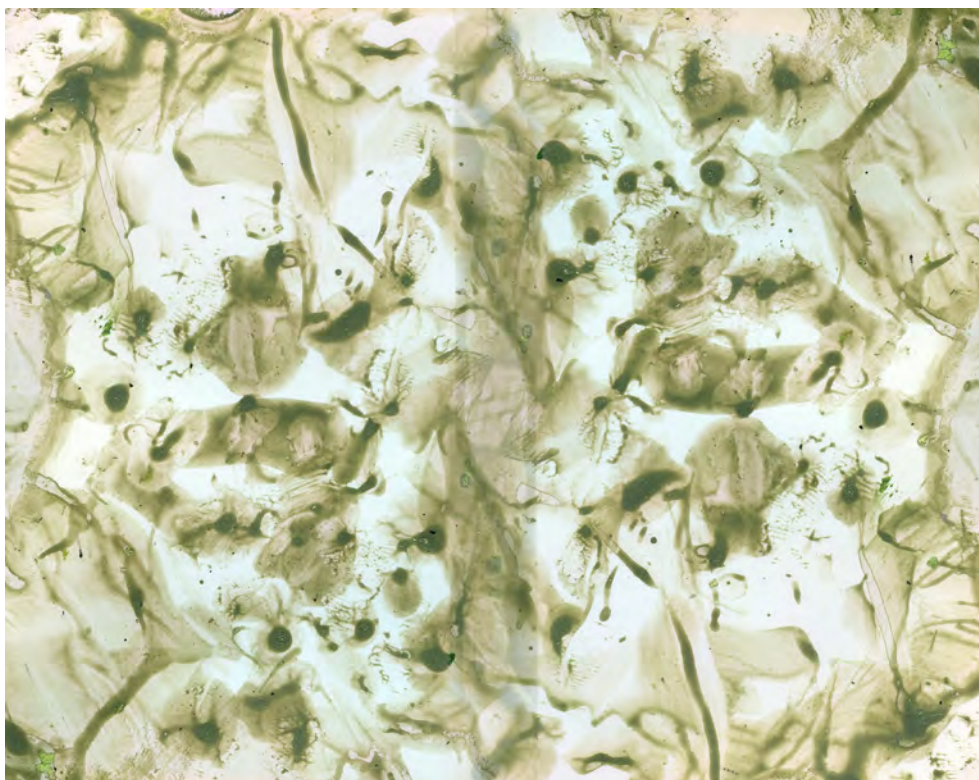

elragadtatás

arcom a mindenségben
tükröződik

egymásba olvad a látás élménye
az érintés a zene

álmodó szemmel úszom egyre úszom
a tökéletesség partja fele

kacagó szürkeség

a fehérségből huncut szemekkel kikacsint
megfricskáz fejem búbjára mászik
kacskaringós farkincával incselkedik

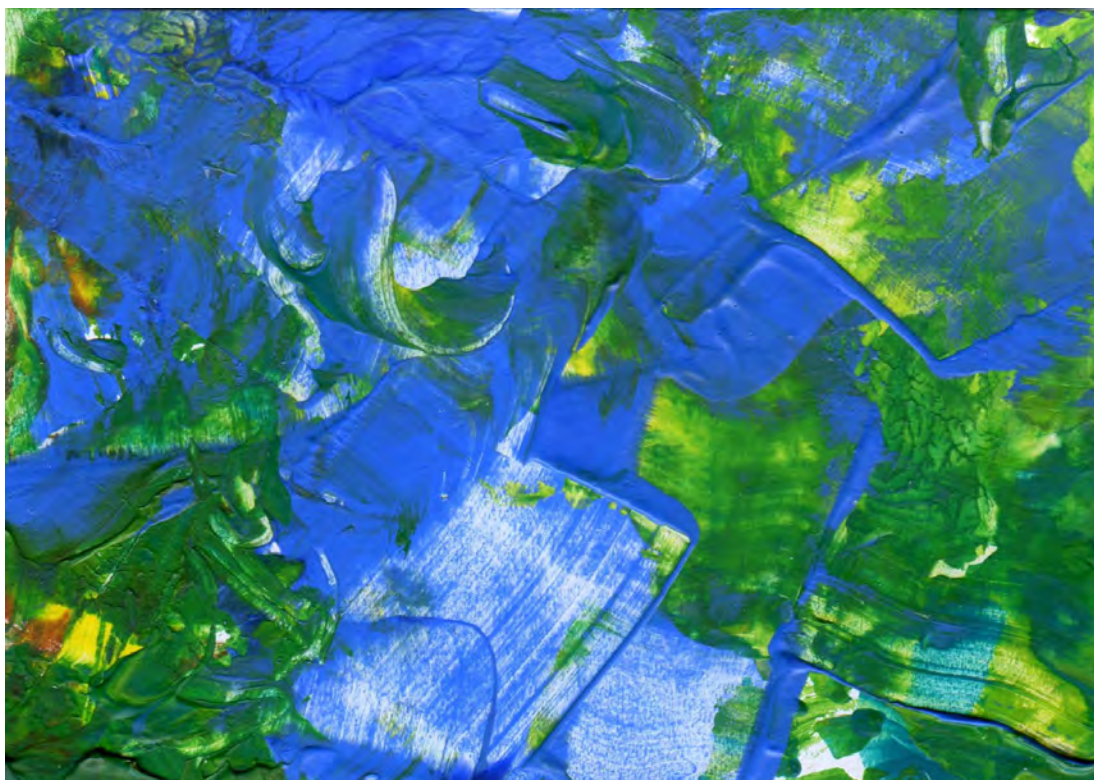
hiába szórom rá az okos szavakat
mancsával belécsap a fellengzős habba
s azt kacagva megbántott arcomba csapja

bohóc

parókám kék és vörös
megöregedtem
de ne sajnáljatok

maszkom mögött
biztonságban vagyok
kinevethetem a bánatot

babérkoszorú

milliónyi tekercs
kortalan gondolat
márványköbe vésik
isteni arcodat

a siker felemel
megtapsol és megvet
levelekre tépi
szét dicsőségedet

hableány

sellő-testem
levettem
itt maradtam
mezítelen

rámteríti
pillantásod
szerelemből
szőtt palástod

próféta

elhozom neked a tisztaságot
elsöprök mindent ami rossz

rádterítem az aranyszínű reményt
elsimítom a háborgó fekete mélyt

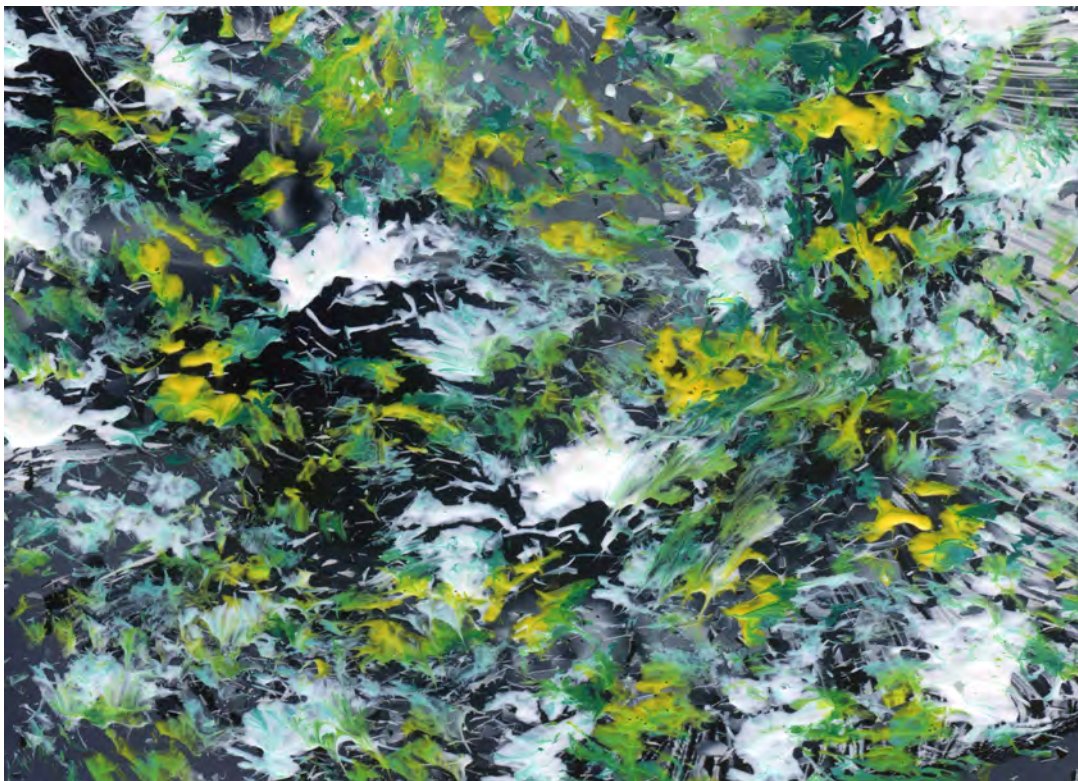
ha nincs kérdésed válaszolok
csak hinned kell és én vagyok

bazár

napszötte szárik selyme
omlik eléd ölelne
csábítón szétterítve
a világ minden kincse

szemedbe kék zafír kacsint
nyakadba csókol egy rubint
aranylánc fonódik kezedre
egy mósusz illatú üvegcsé
ében hajadra bájitalt hint

álom-szőnyeg

ha szétfeslik
a nappal szürke szövete
álmok tűzijátéka
csillan meg mögötte

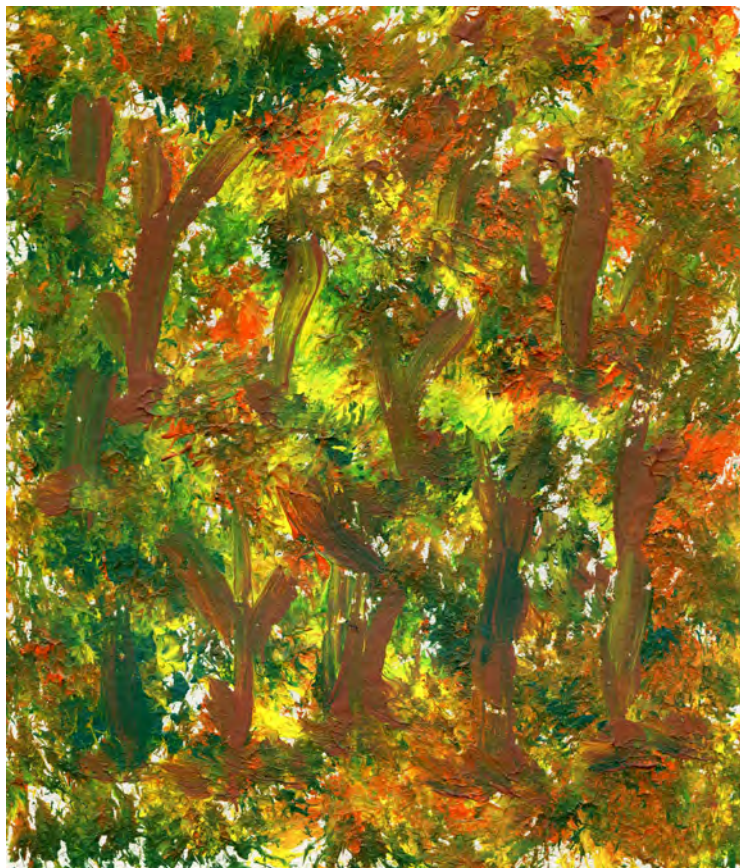
egyszarvú sörénye
fátylat lebegtető halak
süppedős élvezeg mohák
simítják arcodat

portré sárgában

egy arc néz rám
magába szippant
távoli bánata

a sárguló papírral
fájó pillantása is
belefakul a múltba

őszi erdő

te nem ősülsz
fiatalodsz
hajadba sárga
pántlikát fonsz

s ha táncra kér
az őszi szél
vele érzéki
vad rumbát ropsz

Mersdorf Ilona: Élet(rajz)-szilánkok

Ennek a könyvnek a jellegéhez jól illik az, ha villanásokban mutatom be magam. Ahogy a versek is beszélnek rólam.

Mert az, aki a képeket nézegeti, mindig én vagyok. Reggel, az ágyban ülve, fejemben álom-foszlányokkal, amelyek ugyanúgy megfejtésre várnak, mint a képek. Néha a képekre aggatom ezeket a foszlányokat. Máskor a képek rángatnak ki a saját világomból. Szerencsés esetben létrejön közöttük egy tökéletes rezonancia. Bár, így hatvan évesen, már nem szívesen írom le azt, hogy „tökéletes”. Legfeljebb regényben. És már nem is várom el azt, sem magamtól, sem attól, amit leírok, hogy tökéletes legyen.

Szerepek

Az élet végletes szerepekbe kényszerít bennünket. Belecsöppenünk a nemlétből a létbe. És ezt a traumát soha nem tudjuk teljesen feldolgozni. Ahogy aztán majd a nemlét felé való visszarendeződést sem. Ezért kell a hit, hogy valahol, ebben a világunkat körülölelő egyetemességben, mindig is jelen leszünk. Ki-ki meggyőződése és fantáziája szerint.

Gyerekek vagyunk és szülők. Egyszerre. Micsoda kötélranc. Felnőni és lehajolni valakihez. Beilleszkedni és kereteket teremteni. Megtanulni és megtanítani a szeretetet.

Nekem szerencsém volt. Megadatott, hogy legyenek szüleim, akikből kinőjek, és legyen egy nagymamám, akibe kapaszkodva felfussak a felnőtt létbe, mint folyondár a fa hegyére. Vagy inkább: a fa testére. Hiszen ki tudja, hol van a fának, az életnek teteje?

Helyszínek

Az élet is olyan, mint a könyvben szereplő képek. Ha derűs lélekkel nézzük, szépnek látjuk őket.

Resicát, a szülővárosomat mindig gyönyörűnek láttam. Nem a füstben fuldokló panelházakat szerettem, persze, és a beléjük költözött idegeneket. Hanem a dombokat, az oldalukra felfutó meredek utcákkal. A látóhatáron a titokzatos hegyeket, a barlangokkal, szurdokokkal, forrásokkal, tavakkal, soha el nem fogyó ösvényekkel.

Az embereket is szerettem, akik minden nap bementek a gyárba, és megküzdöttek a vassal. Nagyapám mozdonyt esztergált belőle. Apám meghegesztette. Mérnökként példaképeim az izzó vaskígyókkal birkózó férfiak voltak a hengerműben. A daruslány, aki mellett az izzó forróságban ültem, míg az olvadt acélt formákba öntötte. A konok, becsületes emberek, akik nem a könnyű életet szerették, hanem a munkát. Súlyos útravaló.

Távlatok

Mindig van egy újabb cél, ahová el kell jutni. Az életem állandó költözésben telt.

Temesvárra mentem tanulni. A síkságot soha nem tudtam megszeretni, de Temesvárt igen. Az volt a nagyvilág. Színház, könyvtárak, az ódon iskolám. Irodalmi kör, szabadegyetem. Mindez magyarul. Diákszínjátás, tánccsoport, kórus - közösség. A valahová tartozás valósága, vagy ábrándja. Soha meg nem kérdőjelezett barátságok és útravalók.

Aztán a várva várt szerelem. A gyerekek. Körülöttünk a lezúduló vasfüggönyök. Hat év Sepsiszentgyörgyön, ahol a magyarság nem kítaszítotttságot, hanem kiteljesedést jelentett. A mégsem-forradalom.

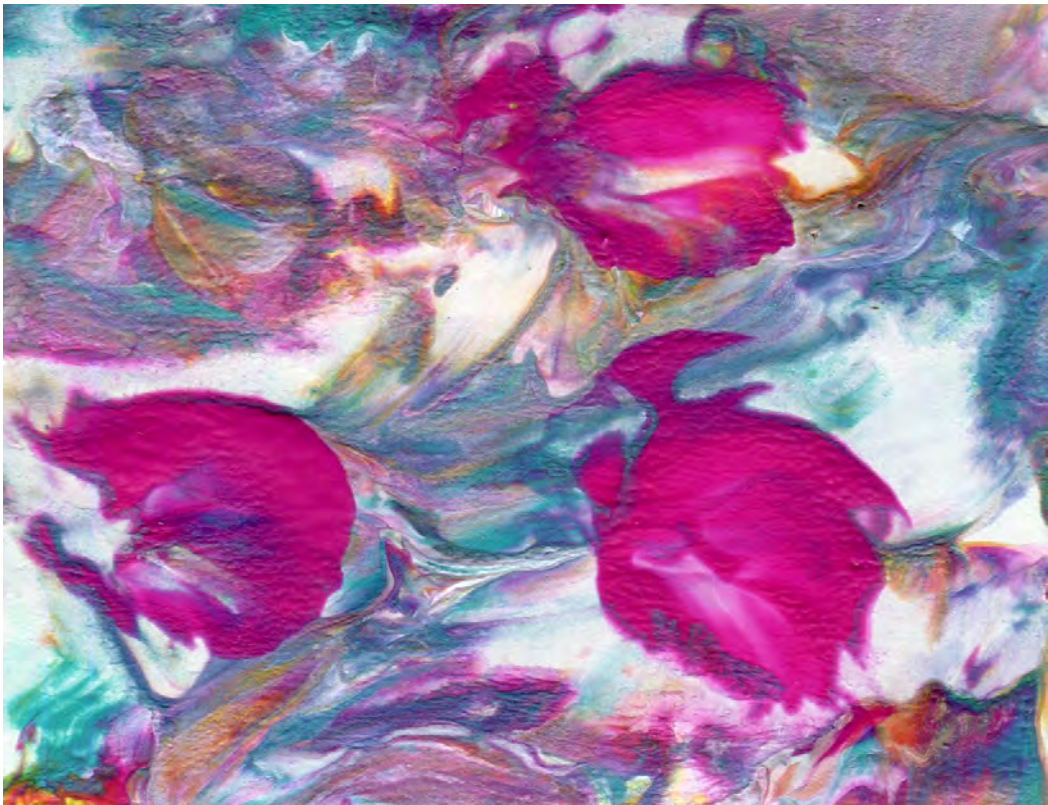
Gödöllő. A parkok és a város harmóniája. A negyedik emeleti ablakunk előtti fákon rikoitozó rigók.

Közben a munka, a gyárak, ahol mindig akadtak régi példaképeimhez méltó emberek. Bár végül csak a lélekölő pénzkérés maradt. A megvetett pénz, ami annyi jót elérhetővé tett. A biztonságot és a nagyvilágot.

Belelapozhattam a világ sokszínűségébe. De egyre kevésbé ismertem magamra a sokféle tükörben, amibe belenéztem. Végül kiköltöztem a világból ide, Ikladra. Itt mindenem megvan. A kert, a rózsák. A friss paradicsom, amit a férjem hoz be reggelente. Doromboló cicák. Csend az íráshoz.

Az írás

Megőrzés és megosztás. Életben tartó és életből kiszakító. Magamba záró és kitárulkozó. Gyógyító és beteges. Talán csak illúzió. Ettől fantasztikus, mint az élet maga.

Horváth Piroska: Életem

Romániában, Erdélyben születtem, iskoláimat Kolozsváron végeztem, majd Besztercén tanítottam 28 éven át biológiát, kémiát, lélektant. Néhai férjemmel, Horváth Pál magyar irodalom tanárral a város magyar kulturális életében tevékenyen résztvettünk: színjátszó kör, irodalmi kör, népiegyetem, író-olvasó találkozók.

1985 óta Ausztriában (Riedben) élek, ahol megvalósíthattam régi álmaimat: utazás a nagyvilágban, más tájak, népek, kultúrák megismerése.

Irodalommal is foglalkozom, könyveket készítek.
Megvalósításaim: 9 fotókkal illusztrált útirajz, 37
hangoskönyv, 5 e-könyv M. Simon Katalin költővel:
Egy kép egy vers, Színek és szavak, Pillanatok, valamint
Seres László költővel: Színes gondolatok, Megyek haza.
www.piroska.jimdo.com/könyvek/

2005 óta festek. 29 tárlatom volt (18 egyéni és 11
csoportos) - 7 országban: Románia, Magyarország,
Ausztria, Németország, Svédország, Olaszország, New
York.

Több száz képem található **magángyűjteményekben**
a világ különböző részein: Románia, Magyarország,
Ausztria, Németország, Olaszország, Svájc,
Horvátország, Svédország, Hollandia, Brüsszel, Kanada,
Egyesült Államok, Ausztrália, Thaiföld, Hongkong.

Közel 70 évesen kezdtem festeni, addig azt sem
tudtam hogyan kell egy ecsetet kézbevenni, azóta meg
mondhatni nem esik ki a kezemből.

Nem a valóságot másolom, azt vetem papírra, amit
életem során magamba szívtam, feldolgoztam és
tároltam; de nemcsak az egykori élményeket, hanem azt
a színes érzelmi töltetet is, amellyel mostanig őriztem
őket becsomagolva, lelkem mélyében.

Hosszú életem során mondhatni gazdag örökséget
halmoztam fel, melyet most nemcsak festmények,
hanem regény formájában is próbálok feldolgozni.

A festés számomra terápia és szórakozás, vagy méginkább játék. Játék a színekkel, formákkal, anyagokkal.

Kísérletező festő vagyok, szeretek mindig új eljárásokat kipróbálni, különösen, ha egyik-másik már a kisujjamban van, oly sokat gyakoroltam.

Festményeim a következő **kategóriákba** sorolhatóak: Virágok, Szirmok, Tájképek, Absztrakt munkák, Szivárvány, Kék világom, Vörös bolygó, Touch me! (a látássérültek számára kidolgozott technika), Rezgések, Misztikum, Hangulatok, Sorsok, Digitális képek, Fekete-piros, Töröljük a múltat! Agytorna, Pipacsmező, Játék a színekkel, stb. Ezek közül leggazdagabb a Virágok sorozat. Ezért a Virágfestőné névvel illetnek.

Képeimet fénymásolva és digitalizálva, megzenésített **Galériákba** foglalom és CD-re rögzítem. Időtartamuk 30-35 perc. Átlag 35-45 képet, valamint azok digitális változatait tartalmazzák. Eddig 90 egyéni Galéria született és 8 közös, más festőművészekkel: a barcelonai festővel, Bluebird-el, a riedi Kubinyi Papp Rozália festővel, valamint Terényi Ede kolozsvári zeneszerzővel.

Életrajzi adataim (részben) megtalálhatók az **Erdélyi Magyar KiKicsoda 2010** lexikonban.

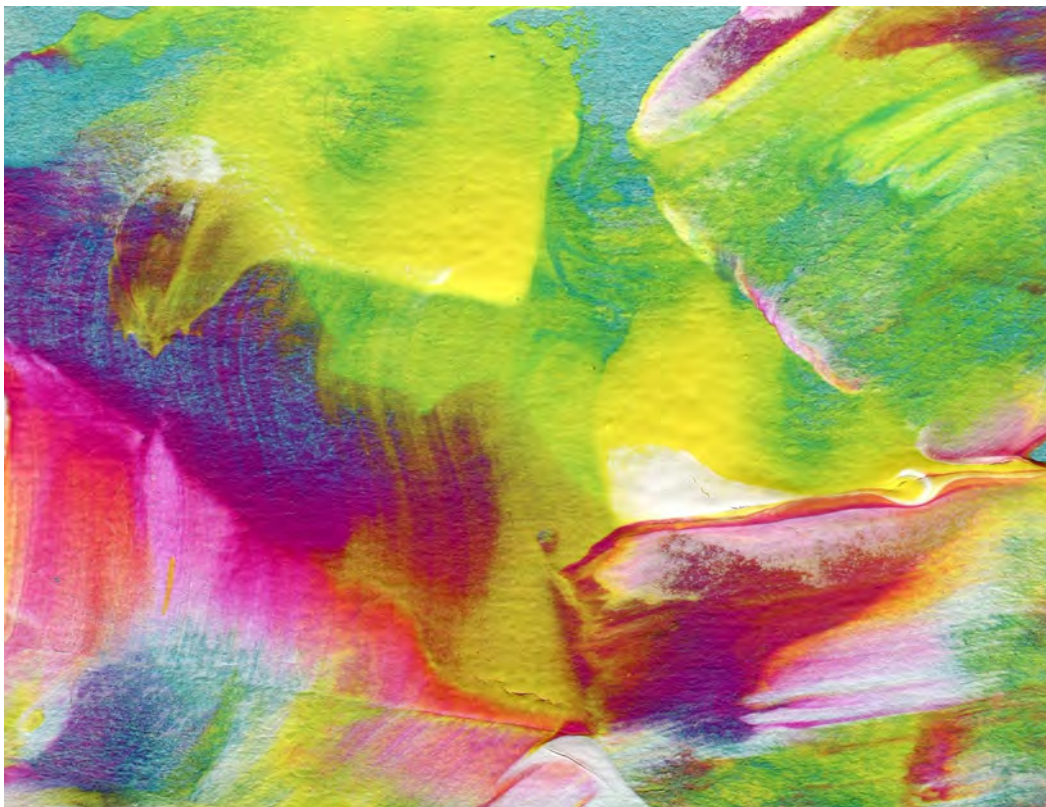
Elérhetőségeim:

www.horvathpiroska.com

www.piroska.jimdo.com

e-mail: horvath_piroska@hotmail.com

skype: horvathpiroska

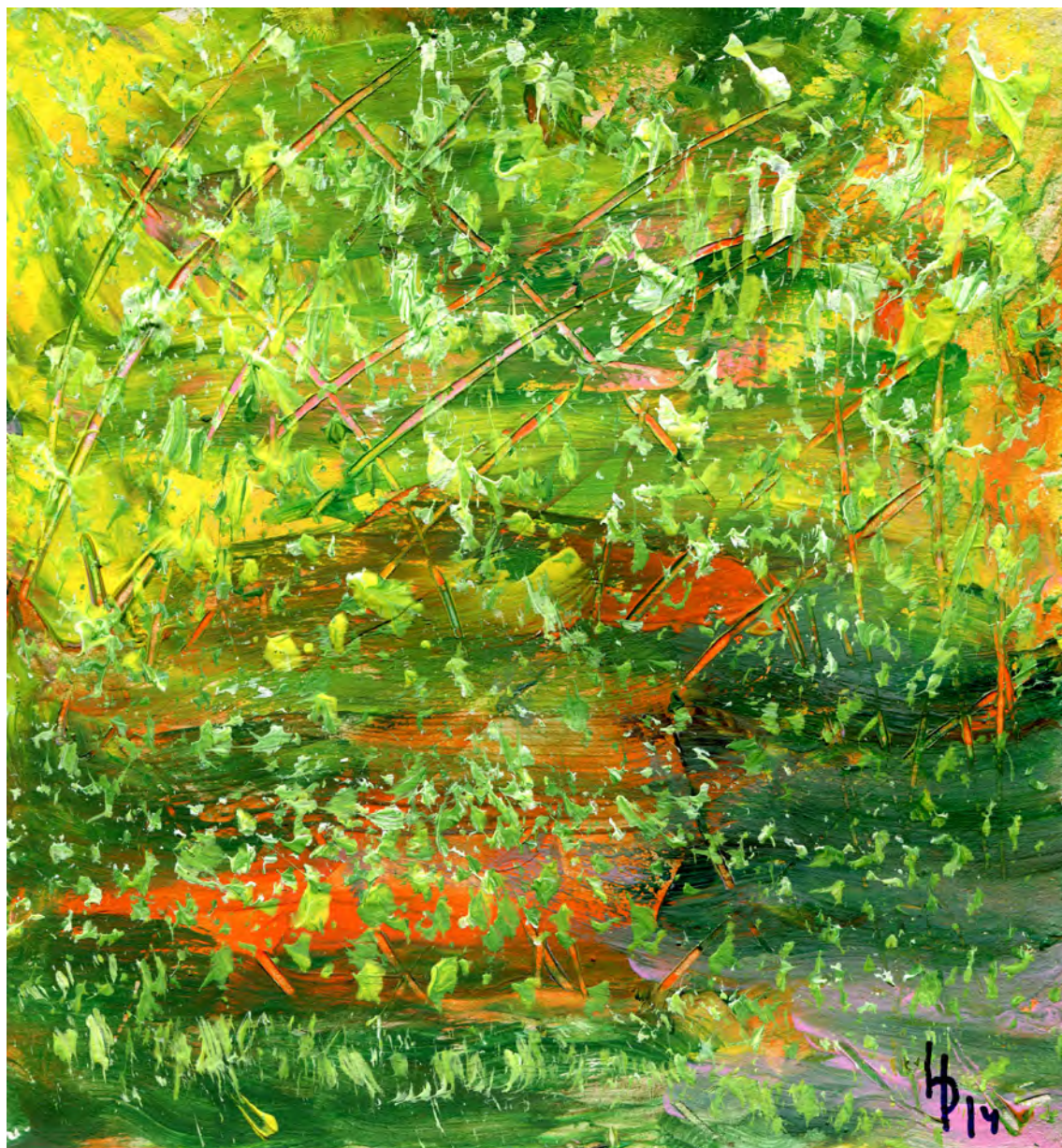

Tartalomjegyzék:

misztérium.....	2	jégvilág	32
ősz kikerics	3	pirkadat	33
fossziliák	4	mindegy	34
merülés	5	vihar	35
sivatag	6	látomás	36
dzsungel	7	odaát	37
karácsonyi angyal	8	hűlő láva	38
requiem	9	a vörös függöny	39
furcsa világban	10	emlék-szöttes	40
körforgás	11	elmentél	41
őskáosz	12	az út vége	42
nárcisz	13	kétely	43
fogantatás	14	nyár	44
armada	15	lefelé	45
atlantisz	16	balaton	46
össejtek	17	halak jegyében	47
fáklya	18	termés	48
káprázat	19	egyszemélyes álarcosbál	49
nőnek lenni	20	alábuktam	50
holnap	21	múzeum	51
szitakötők	22	ember formálta táj	52
gésa	23	ne nézz rám	53
bujdosó	24	időalagút	54
rege	25	az elmúlt nyár	55
mumus	26	banánszüret	56
még egy szívdobbanás	27	tábortűznél	57
loi krathong	28	légifotó	58
titok	29	nász	59
lila szöttes	30	mákosfagyó	60
valamikor	31	szieszta	61

sötétség	62	madárfütty	89
odabenn	63	panda	90
lány a hintában	64	gleccser	91
zöld pávián	65	kozmosz	92
tavaszi	66	világvége	93
altató	67	jégkorszak	94
szivárvány-zuhatag	68	eltűnőben	95
kertemben	69	vadászat	96
tavaszi	70	megpihentem	97
ébredés	71	titkos bejárat	98
édenkert	72	lányok fehérben	99
fakopáncs	73	elragadtatás	100
szépségverseny	74	kacagó szürkeség	101
árnyak vagyunk	75	bohóc	102
zöld árban	76	babérmag	103
csendélet	77	hableány	104
a színek megborzosodtak ..	78	próféta	105
halálvirág	79	bazár	106
fészek	80	álom-szőnyeg	107
harang-lány	81	portré sárgában	108
várószoba	82	ősz erdő	109
anyu hát nem érted	83	Mersdorf Ilona: Élet(rajz)-	
bukóhullámok	84	szilánkok	110
enyészet	85	Horváth Piroska: Életem	114
fenn a havason	86	Tartalomjegyzék:	118
sorban	87		
planktonok	88		

Képek: Horváth Piroska
Versek: Mersdorf Ilona
Szerkesztés: Breuer Mária

Impressum

Copyright: © 2014 Horváth Piroska
© 2014 Mersdorf Ilona